

Udskriftsdato: mandag den 12. januar 2026

2018/1 LSF 23 (Gældende)

Forslag til Lov om ændring af lov om elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (Kommuners tilskud til udrulning af elektroniske kommunikationsnet, tildeling af koder til Machine-to-Machine (M2M) kommunikation og ophævelse af regler om Bredbåndsgarantiordningen)

Ministerium: Energi-, Forsynings- og Klimaministeriet

Journalnummer: Energi-, Forsynings- og Klimamin.,
Energistyrelsen, j.nr. 2017-2324

Forslag

til

Lov om ændring af lov om elektroniske kommunikationsnet og -tjenester

(Kommuners tilskud til udrulning af elektroniske kommunikationsnet, tildeling af koder til Machine-to-Machine (M2M) kommunikation og ophævelse af regler om Bredbåndsgarantiordningen)

§ 1

I lov om elektroniske kommunikationsnet og -tjenester, jf. lovbekendtgørelse nr. 128 af 7. februar 2014, som ændret bl.a. ved § 16 i lov nr. 1567 af 15. december 2015, foretages følgende ændringer:

1. *Kapitel 3 a* ophæves.

2. I § 24 indsættes som *stk. 2*:

»*Stk. 2.* Energistyrelsen kan fastsætte nærmere regler om tildeling af koder, jf. stk. 1, til offentlige myndigheder og virksomheder, der anvender elektroniske kommunikationstjenester til brug for M2M-kommunikation via et elektronisk kommunikationsnet som led i deres opgaveløsning.«

3. § 25, *stk. 1*, affattes således:

»Energistyrelsen opkræver nummerafgifter hos de udbydere, som Energistyrelsen i medfør af § 24, stk. 1, har tildelt eller tildeler numre, nummerserier, koder eller adresser, samt hos de offentlige myndigheder og virksomheder, som Energistyrelsen har tildelt eller tildeler koder, jf. regler fastsat i medfør af § 24, stk. 2.«

4. I § 25, *stk. 3*, indsættes som 2. *pkt.*:

»Pligten til betaling af de i stk. 1 nævnte nummerafgifter påhviler endvidere den offentlige myndighed eller virksomhed, der af Energistyrelsen er tildelt koder til brug for M2M-kommunikation via et elektronisk kommunikationsnet.«

5. I § 32, *stk. 2*, ændres »§ 24« til: »§ 24, stk. 1,«

6. I § 32 indsættes efter *stk. 2* som nyt stykke:

»*Stk. 3.* De offentlige myndigheder og virksomheder, der i medfør af § 24, stk. 2, er tildelt koder, skal sikre overholdelsen af regler fastsat i henhold til § 21 og vilkår fastsat med hjemmel heri.«

Stk. 3 bliver herefter *stk. 4*.

7. Efter kapitel 21 b indsættes i *afsnit V*:

»Kapitel 21 c

Kommunalt tilskud til etablering af elektroniske kommunikationsnet

§ 60 d. Kommunalbestyrelser kan give tilskud til etablering af elektroniske kommunikationsnet, jf. *stk. 2*.

Stk. 2. Energistyrelsen fastsætter regler om gennemførelse og administration af tilskudsordninger som nævnt i *stk. 1*, herunder de tilskudsberettigede foranstaltninger og aktiviteter, tilskudsmodtagere og tilbagebetaling af tilskud, samt om vilkår og betingelser for tilskud, herunder åben engrosadgang.

§ 60 e. Energistyrelsen fører tilsyn med overholdelse af vilkår og betingelser for tilskud, herunder åben engrosadgang, jf. regler fastsat i medfør af § 60 d, stk. 2, og hører i den forbindelse Erhvervsstyrelsen, før Energistyrelsen træffer afgørelse.«

8. I § 81, stk. 2, udgår », 13 b, 13 c«.

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2019, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Energi-, forsynings- og klimaministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af § 1, nr. 7.

§ 3.

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning og baggrund
2. Lovforslagets hovedpunkter
- 2.1. Ophævelse af Bredbåndsgarantiordningen
 - 2.1.1. Gældende ret
 - 2.1.2. Energi-, Forsynings- og Klimaministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 2.2. Koder til M2M-kommunikation
 - 2.2.1. Tildeling af koder til M2M-kommunikation
 - 2.2.1.1. Gældende ret
 - 2.2.1.2. Energi-, Forsynings- og Klimaministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.2.2. Optrækning af nummerafgifter
 - 2.2.2.1. Gældende ret
 - 2.2.2.2. Energi-, Forsynings- og Klimaministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.2.3. Tilsyn med overholdelse af reglerne om nummerforhold
 - 2.2.3.1. Gældende ret
 - 2.2.3.2. Energi-, Forsynings- og Klimaministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 2.3. Kommunalt tilskud til elektroniske kommunikationsnet
 - 2.3.1. Gældende ret
 - 2.3.2. Energi-, Forsynings- og Klimaministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige
4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.
5. Administrative konsekvenser for borgerne
6. Regionale konsekvenser, herunder for landdistrikter
7. Miljømæssige konsekvenser
8. Forholdet til EU-retten
9. Hørte myndigheder og organisationer m.v.
10. Sammenfattende skema

1. Indledning og baggrund

Lovforslaget indeholder forslag til ændring af lov om elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (teleloven).

Lovforslaget udmønter initiativ 3, 7 og 12 i den politiske aftale Bredbånd og mobil i digital topklasse - Fremtidens telepolitik for hele Danmark, som blev indgået mellem alle folketingets partier den 17. maj 2018.

Lovforslaget indebærer for det første, at reglerne om etablering af nøddrift i tilfælde af konkurs eller rekonstruktion (Bredbåndsgarantiordningen) ophæves. Der har ikke været konkurser eller rekonstruktioner blandt medlemmerne af Bredbåndsgarantiordningen siden oprettelsen af Bredbåndsgarantiordningen i december 2013. Endvidere er bredbåndsdækningen siden 2013 løbende blevet forbedret. Der er i dag

således flere alternative løsninger for slutbrugerne, hvis deres bredbåndsudbyder går konkurs eller tages under rekonstruktion. Derfor vurderes det, at Bredbåndsgarantiordningen ikke længere er nødvendig at opretholde.

Lovforslaget indebærer for det andet, at Energistyrelsen kan fastsætte nærmere regler om at tildele koder til offentlige myndigheder, f.eks. kommuner og regioner, samt til virksomheder, der anvender elektroniske kommunikationstjenester til brug for Machine-to-Machine (M2M) kommunikation via et elektronisk kommunikationsnet som led i deres opgaveløsning. Forslaget betyder konkret, at Energistyrelsen kan fastsætte regler, der skal sikre, at SIM-kort ikke skal udskiftes i samtlige enheder ved skift af udbyder. Det vil medføre, at det bliver mere enkelt og mindre ressourcekrævende for offentlige myndigheder eller virksomheder med mange enheder at skifte udbyder, hvilket vil fremme konkurrencen på M2M-området. Det kunne f.eks. være kommuner, der har sensorer i skraldespande, som informerer om, hvornår de skal tømmes eller en shipping-virksomhed, der anvender sensorer til overvågning og automatiseret håndtering af containere på fragtskibe.

Lovforslaget indebærer for det tredje, at der indsættes en hjemmel i teleloven, som giver Energistyrelsen adgang til at fastsætte regler om kommunale tilskud til udrulning af digital infrastruktur. Formålet er at skabe klare rammer afgrænset af den eller de EU-godkendte tilskudsmodeller som kommunerne vil kunne anvende til at give økonomisk tilskud til udrulning af digital infrastruktur og samtidig give udbydere af elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (teleudbydere) forudsigelighed og sikkerhed i forhold til investeringer.

For at kunne give tilskud skal en kommune overholde både de europæiske og de nationale regler. De europæiske regler er reglerne om statsstøtte. De nationale rammer, som i dag findes i lov om erhvervsfremme og regional udvikling (erhvervsfremmeloven), vurderes ikke at være tilstrækkeligt konkrete til at give den fornødne forudsigelighed og sikkerhed for, at teleudbydernes investeringer i bedre dækning ikke bliver udsat til et senere tidspunkt eller bliver helt fortrængt.

Energistyrelsen vil – ved udmøntningen af bestemmelsen – ansøge Europa-Kommissionen om godkendelse af en eller flere modeller for tilskud til udrulning af digital infrastruktur. De modeller, som Kommissionen godkender, vil herefter udgøre rammen for, hvordan kommunerne kan give økonomiske tilskud til digital infrastruktur.

2. Lovforslagets hovedpunkter

2.1. Ophævelse af Bredbåndsgarantiordningen

2.1.1. Gældende ret

Telelovens §§ 13 a-13 f i kapitel 3 a indeholder regler om etablering af nøddrift i tilfælde af konkurs eller rekonstruktion. Reglerne danner grundlaget for etablering af Bredbåndsgarantiordningen, der skal sikre, at slutbrugere sikres en midlertidig leverance af elektroniske kommunikationstjenester (nøddrift) i op til 30 dage i tilfælde af, at en udbyder af elektroniske kommunikationstjenester tages under rekonstruktions- eller konkursbehandling.

De nærmere regler for ordningen findes i bekendtgørelse nr. 1131 af 25. september 2013 om etablering af nøddrift af elektroniske kommunikationstjenester i tilfælde af konkurs og rekonstruktion. Foreningen Bredbåndsgarantiordningen F. M. B. A. er stiftet den 20. december 2013. Medlemmerne er udbydere af elektroniske kommunikationstjenester, som udbyder bredbåndstjenester på minimum 2 Mbit/s, og som leverer bredbåndstjenester til 5.000 slutbrugere eller derover.

Bekendtgørelsen fastsætter regler om sikring af midlertidig leverance af elektroniske kommunikationstjenester i en periode på op til 30 dage (nøddrift) i tilfælde af, at en udbyder af elektroniske kommunikationstjenester tages under rekonstruktions- eller konkursbehandling, og bredbåndsudbyderens virksomhed eller dele heraf ikke søges videreført. Finansiering af nøddrift sker i praksis ved, at der ud fra en fordelingsnøgle opkræves et medlemsbidrag fra alle medlemmerne. Udgifterne til en nøddrift kan maksimalt udgøre 40 mio. kr.

Energistyrelsen forestår administrationen af Bredbåndsgarantiordningen, herunder sekretariatsbistand.

2.1.2. Energi-, Forsynings- og Klimaministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Ophævelse af reglerne om Bredbåndsgarantiordningen er en del af den politiske aftale Bredbånd og mobil i digital topklasse - Fremtidens telepolitik for hele Danmark, som blev indgået mellem alle folketingets partier den 17. maj 2018. Bredbåndsgarantiordningen blev etableret i 2013, men har aldrig været anvendt. På grund af branchens løbende udbygning af teleinfrastrukturen vurderes det, at ordningen ikke længere er nødvendig. En ophævelse vil betyde, at teleselskaberne ikke længere vil være pålagt den potentielle økonomiske risiko, som ordningen indebærer. Hermed skabes der bedre rammevilkår og øget tryk for branchen.

Bredbåndsdækningen er siden 2013 løbende blevet forbedret. Det indebærer, at 100 pct. af befolkningen i dag kan få en bredbåndstjeneste på 2 Mbit/s via mobilt bredbånd, og 99 pct. af befolkningen kan få en bredbåndstjeneste på 2 Mbit/s via fastnet. Hvis en bredbåndsudbyder går konkurs eller tages under rekonstruktion, er der således i dag flere alternative løsninger for slutbrugerne, der har brug for at få en ny bredbåndsforbindelse.

Bredbåndsgarantiordningen sikrer kun slutbrugerne en nøddrift i op til 30 dage. Efter de 30 dage skal brugerne indgå en ny aftale om en bredbåndstjeneste med en anden udbyder af elektroniske kommunikationstjenester, hvis de fortsat ønsker et bredbåndsabonnement.

Endelig vurderes den generelle bredbåndsdækning i Danmark løbende at blive forbedret gennem blandt andet selskabernes investeringer i infrastruktur samt regeringens initiativer i forbindelse med dækningskrav i kommende auktioner over frekvenser. Dette medvirker ligeledes til, at Bredbåndsgarantiordningen ikke længere er nødvendig at opretholde.

På denne baggrund vurderes der ikke at være behov for at opretholde reglerne.

2.2. Koder til M2M-kommunikation

2.2.1. Tildeling af koder til M2M-kommunikation

2.2.1.1. Gældende ret

I medfør af telelovens § 24 tildeler Energistyrelsen efter anmodning numre, nummerserier, koder og adresser (nummerressourcer) til enhver, der erhvervsmæssigt udbyder elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester eller forsyningspligtigheder. Tildelingen skal ske inden for rammerne af regler, som Energistyrelsen fastsætter.

Energistyrelsen har kun hjemmel til at tildele nummerressourcer til erhvervsmæssige udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester eller forsyningspligtigheder. Det vil sige, at nummerressourcer ikke kan tildeles direkte af Energistyrelsen til slutbrugere, udbydere af informations- eller indholdstjenester, lukkede net, der er etableret direkte af en eller flere slutbrugere til eget brug, offentlige myn-

digheder og virksomheder, der anvender M2M-kommunikation, men som ikke betragtes som erhvervsmæssige udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester m.v. Slutbrugere, udbydere af informations- eller indholdstjenester, offentlige myndigheder og virksomheder m.v. får en brugsret over nummerressourcer fra en erhvervsmæssig udbyder af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester, som vedkommende har hele eller dele af sit kundeforhold hos, og som har fået tildelt nummerressourcer af Energistyrelsen. En erhvervsmæssig udbyder af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester kan videretildele nummerressourcer til andre udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester.

En offentlig myndighed eller virksomhed, der anvender elektroniske kommunikationstjenester til brug for M2M-kommunikation via et elektronisk kommunikationsnet, skal således have en aftale med en erhvervsmæssig udbyder af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester om at kunne anvende udbyderens telefonnumre og SIM-kort, som kan indsættes i de enkelte enheder. Den offentlige myndighed eller den pågældende virksomhed skal ligeledes have en aftale med en erhvervsmæssig udbyder om at kunne anvende udbyderens mobile netværk til at sende og modtage trafik til og fra elektroniske kommunikationstjenester til brug for M2M-kommunikation.

2.2.1.2. Energi-, Forsynings- og Klimaministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Offentlige myndigheder, f.eks. kommuner og regioner, og virksomheder anvender i stigende grad elektroniske kommunikationstjenester til brug for M2M-kommunikation via et elektronisk kommunikationsnet som led i deres opgaveløsning, f.eks. til fjernaflæsning af målere, lagerstyring, telemedicin, produktion, smart city-løsninger m.v.

Mange enheder er udstyret med eget telefonnummer og fysiske SIM-kort, som udbydes af erhvervsmæssige udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester, og som muliggør kommunikation mellem enhederne over et mobilt netværk. En offentlig myndighed eller virksomhed, som anvender elektroniske kommunikationstjenester til brug for M2M-kommunikation via et elektronisk kommunikationsnet, skal have en aftale med en erhvervsmæssig udbyder om at kunne anvende udbyderens telefonnumre og SIM-kort, som kan indsættes i de enkelte enheder, og om at kunne anvende udbyderens mobile netværk til at sende og modtage trafik til og fra elektroniske kommunikationstjenester til brug for M2M-kommunikation.

Hvor det for den enkelte forbruger ikke udgør en større barriere at skulle udskifte SIM-kortet i f.eks. mobiltelefonen ved skift af mobiludbyder, kan det være meget ressourcekrævende og besværligt for offentlige myndigheder og virksomheder, der anvender M2M-kommunikation. Det skyldes, at SIM-kort i samtlige enheder skal udskiftes med SIM-kort fra den nye udbyder. Der kan være tale om udskiftning af SIM-kort i potentielt hundreder, tusinder eller millioner af enheder, som kan være placeret i svært fremkommelige eller utilgængelige områder. I realiteten betyder det, at offentlige myndigheder og virksomheder, der anvender M2M-kommunikation, i praksis ofte vil være låst til en bestemt udbyder, hvilket hæmmer konkurrencen på markedet. M2M-kommunikation forventes blandt andet at få væsentlig betydning for fremme af udrulning af 5G-mobilkommunikationsnet. Det er i den forbindelse væsentligt, at der sikres frit udbydervalg for brugerne af M2M-løsninger.

Det foreslås at give Energistyrelsen hjemmel til at fastsætte nærmere regler, der skal være med til at fremme konkurrencen på markedet ved at gøre det enklere og mindre ressourcekrævende for offentlige myndigheder og virksomheder, der anvender M2M-kommunikation, at skifte udbyder. I modsætning til i dag vil det ikke fremover være påkrævet, at SIM-kort i samtlige enheder skal udskiftes med SIM-kort fra den nye udbyder. En offentlig myndighed eller virksomhed skal dog fortsat have en aftale med en erhvervsmæssig udbyder af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester om at kunne anvende udbyderens telefonnumre og udbyderens mobile netværk til at sende og modtage trafik til og fra elek-

troniske kommunikationstjenester til brug for M2M-kommunikation. Den offentlige myndighed eller virksomheden vil endvidere skulle have en aftale med en SIM-kort producent om at producere SIM-kort til den offentlige myndighed eller virksomheden.

Lovforslaget er et alternativ til såkaldte eSIM, hvor der kan skiftes udbydere via software, uden at det fysiske SIM-kort skal udskiftes. Ifølge de nyeste oplysninger fra teleudbydere vil de første danske teleudbydere understøtte løsninger på forbrugerprodukter f.eks. smart watches eller tablets med eSIM i løbet af 2018, men understøttelse af eSIM til M2M-tjenester forventes i praksis at have en længere tidshorizont. Det bemærkes, at teleselskaberne ikke har pligt til at tage de nye løsninger i brug, og det vides endnu ikke, hvor udbredt eSIM vil blive, eller hvor hurtigt udviklingen vil gå.

Med den foreslåede § 24, stk. 2, vil Energistyrelsen kunne fastsætte nærmere regler om at tildele koder allokeret til brug for M2M-kommunikation til offentlige myndigheder og virksomheder, der anvender elektroniske kommunikationstjenester til brug for M2M-kommunikation via et elektronisk kommunikationsnet som led i deres opgaveløsning. Sikring af mulighed for frit udbydervalg kan f.eks. ske ved at tildele dele af en Mobile Network Code (MNC-kode) allokeret til brug for M2M-kommunikation til offentlige myndigheder og virksomheder.

Det er ikke hensigten med lovforslaget, at offentlige myndigheder og virksomheder generelt skal have mulighed for at få tildelt nummerressourcer direkte fra Energistyrelsen. Lovforslaget åbner således kun i begrænset omfang op for at fravige gældende ret for at give offentlige myndigheder og virksomheder frit udbydervalg i forbindelse med M2M-kommunikation.

2.2.2. Opkrævning af nummerafgifter

2.2.2.1. Gældende ret

I medfør af telelovens § 25 opkræver Energistyrelsen nummerafgifter hos de erhvervsmæssige udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester eller forsyningspligtsydere, som Energistyrelsen i medfør af lovens § 24 har tildelt eller tildeler nummerressourcer. Nummerafgifterne fastsættes årligt på finansloven og offentliggøres af Energistyrelsen.

Forpligtelsen til at betale nummerafgifter påhviler til enhver tid den udbyder, der af Energistyrelsen er eller bliver tildelt de pågældende nummerressourcer, uanset om brugen af nummerressourcerne enkeltvis eller i blokke er overladt til slutbrugere eller til andre udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester.

2.2.2.2. Energi-, Forsynings- og Klimaministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

For at sikre, at Energistyrelsen har hjemmel til at opkræve nummerafgifter hos de offentlige myndigheder og virksomheder, der anvender elektroniske kommunikationstjenester til brug for M2M-kommunikation via et elektronisk kommunikationsnet, og som Energistyrelsen på baggrund af regler fastsat i medfør af den foreslåede § 24, stk. 2, har tildelt eller tildeler koder til brug for M2M-kommunikation, er det nødvendigt at ændre lovens § 25.

Det foreslås derfor at ændre telelovens § 25, så Energistyrelsen vil få hjemmel til at opkræve nummerafgifter hos de offentlige myndigheder og virksomheder, der anvender elektroniske kommunikationstjenester til brug for M2M-kommunikation via et elektronisk kommunikationsnet, som Energistyrelsen på baggrund af regler fastsat i medfør af den foreslåede § 24, stk. 2, har tildelt eller tildeler koder til brug for M2M-kommunikation.

2.2.3. Tilsyn med overholdelse af reglerne om nummerforhold

2.2.3.1. Gældende ret

I medfør af telelovens § 32 fører Energistyrelsen tilsyn med overholdelsen af reglerne om nummerforhold i lovens afsnit III og regler udstedt i medfør heraf.

Det påhviler erhvervsmæssige udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester eller forsyningspligtsydere, der i medfør af lovens § 24 er tildelt nummerressourcer, at sikre overholdelsen af regler fastsat i henhold til lovens § 21 og vilkår fastsat med hjemmel heri. Dette gælder, uanset om brugen af de pågældende nummerressourcer enkeltvis eller i blokke er overladt til slutbrugere eller til andre udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester.

2.2.3.2. Energi-, Forsynings- og Klimaministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Forpligtelsen til at overholde regler og vilkår fastsat med hjemmel i loven skal også påhvile de offentlige myndigheder og virksomheder, der anvender elektroniske kommunikationstjenester til brug for M2M-kommunikation via et elektronisk kommunikationsnet, som Energistyrelsen på baggrund af regler fastsat i medfør af den foreslåede § 24, stk. 2, har tildelt eller tildeler koder til brug for M2M-kommunikation.

Det foreslås derfor at ændre telelovens § 32, så det vil påhvile de offentlige myndigheder og virksomheder, der anvender elektroniske kommunikationstjenester til brug for M2M-kommunikation via et elektronisk kommunikationsnet, og som Energistyrelsen på baggrund af regler fastsat i medfør af den foreslåede § 24, stk. 2, har tildelt eller tildeler koder til brug for M2M-kommunikation, at sikre overholdelsen af regler fastsat i henhold til lovens § 21 og vilkår fastsat med hjemmel heri.

2.3. Kommunalt tilskud til elektroniske kommunikationsnet

2.3.1 Gældende ret

Teleloven indeholder ikke i dag regler om kommunernes mulighed for at give økonomisk tilskud til etablering af digital infrastruktur.

Erhvervsfremmeloven, som regulerer tiltag, der fremmer erhvervslivet, danner i dag grundlag for kommunernes indsats for at fremme dækningen med digital infrastruktur. Hjemlen i erhvervsfremmeloven giver kommuner mulighed for at støtte udrulning af digital infrastruktur økonomisk. Det gælder etablering af passiv infrastruktur (master og tomrør) samt indkøb af dækning via udbud.

Der er tale om statsstøtte, når udrulning af bredbånd, herunder etablering af passiv infrastruktur, sker med tilskud fra en offentlig myndighed som eksempelvis en kommune. Hvis kommuner giver tilskud, skal de derfor overholde de europæiske regler om statsstøtte.

Traktaten om den Europæiske Unions Funktionsmåde, artikel 107, stk. 1, indeholder et generelt forbud mod statsstøtte. Europa-Kommissionen har dog mulighed for at godkende en støtteforanstaltning, hvis den findes forenelig med det indre marked. En statsstøtteordning kan gennem såkaldt almindelig godkendelsesprocedure blive undtaget fra det generelle forbud. En sådan godkendelse sker i henhold til 'EU-retningslinjer for statsstøttereglernes anvendelse i forbindelse med hurtig etablering af bredbåndsnet (2013/C 25/01)'.

Europa-Kommissionen har desuden vedtaget den generelle gruppefritagelsesforordning, hvorefter støtte under en vis tærskelværdi for en række specifikke støttekategorier er erklæret for forenelige med det indre marked. Gruppefritagelsesforordningens artikel 52 indeholder overordnede regler for statsstøtte til

bredbåndsinfrastruktur. Når der bliver givet tilskud efter gruppefritagelsesforordningen, skal den enkelte tilskudsgivende myndighed, f.eks. en kommune, selv sikre, at alle krav er overholdt, og at støtten er lovlig. Støtten notificeres til Europa-Kommissionen, men der sker ikke en godkendelse som ved den almindelige godkendelsesprocedure.

2.3.2. Energi-, Forsynings- og Klimaministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Veludbygget og velfungerende digital infrastruktur, herunder bredbåndnet, er et centralt element i forhold til at fremme vækst - også i kommunerne. Manglende bredbåndsdækning kan blandt andet være en barriere i forhold til bosætning samt etablering og udvikling af erhvervsvirksomheder. Samtidig forudsætter en effektiv offentlig forvaltning, at borgerne kan benytte digitale selvbetjeningsløsninger, og at kommunerne kan implementere telemedicinske løsninger hos borgere, som har brug for behandling og pleje. Mange kommuner er derfor allerede aktive i forhold til at fremme udrulningen af digital infrastruktur.

Siden telesektoren blev liberaliseret i 1990'erne, har telepolitikken bygget på et princip om, at udrulning af digital infrastruktur som udgangspunkt skal ske på markedsvilkår. Denne tilgang har generelt givet Danmark en meget god mobil- og bredbåndsdækning – også når vi sammenligner os med andre lande. Det vil også fremover være det helt klare udgangspunkt, at markedet skal forestå udrulningen af den digitale infrastruktur. Men lokalt er der områder, hvor der ikke er udsigt til, at markedet vil komme til at levere en tilfredsstillende dækning, og hvor det kan være på sin plads, at kommunerne kan igangsætte en lokal indsats.

Kommunerne anvender i dag gruppefritagelsesforordningen ved statsstøtte i bredbåndprojekter. Men EU-reglerne er meget vanskelige at håndtere, fordi det kræver specialviden om den del af gruppefritagelsesforordningen, der vedrører bredbånd, de specifikke retningslinjer for statsstøtte til bredbånd, konkrete godkendelser fra Europa-Kommissionen og afgørelser på området. Europa-Kommissionens fortolkning kan endvidere ændre sig over tid. Kommuner og teleudbydere har brug for mere sikkerhed i deres investeringer, end de opnår ved kommunernes anvendelse af gruppefritagelsesforordningen.

Efter konkrete sager, hvor der er rejst spørgsmål om ulovlig statsstøtte på bredbåndsområdet i danske kommuner, er der en udbredt usikkerhed om rammerne. Der er behov for sikkerhed om, hvad der udgør en lovlig tilskudsordning samt gennemsigtighed og forudsigelighed i forhold til, hvor tilskud kan gives og hvordan. Det vil være til gavn for alle interessenter på området, herunder teleselskaber, kommuner og de virksomheder og borgere, som ønsker god dækning. De eksisterende rammer i erhvervsfremmeloven findes ikke tilstrækkeligt konkrete til at sikre disse to formål. Det primære sigte med en ny hjemmel er at etablere klare rammer for kommunernes tilskud til digital infrastruktur afgrænset i form af en eller flere EU-godkendte tilskudsmodeller.

Den foreslåede ordning vurderes – sammen med en øget vejledningsindsats fra Energistyrelsen - at kunne imødegå den nuværende kritik og skabe gode rammer for et fortsat samarbejde mellem kommuner og telebranchen om bedre dækning.

Det foreslås derfor, at der indsættes en hjemmel i teleloven, så kommunernes adgang til at give tilskud til etablering af digital infrastruktur fremover integreres i teleloven. Ligeledes foreslås det at give Energistyrelsen hjemmel til at fastsætte regler om tilskudsordningens gennemførelse og administration. Energistyrelsen vil ansøge Europa-Kommissionen om godkendelse af mindst en tilskudsmodel, som herefter vil udgøre rammen for, hvordan kommunerne kan give tilskud. Den godkendte model vil udgøre de rammer, som umiddelbart kan bruges som administrationsgrundlag hos kommunerne til tilskud ved etablering af digital infrastruktur.

Den markedsbaserede udrulning kræver væsentlige investeringer fra teleudbydere. For at fastholde et højt investeringsniveau er det vigtigt, at økonomiske tilskud fra kommunerne ikke vil komme til at påvirke konkurrencen og investeringslysten negativt. Sådanne tilskud må derfor kun anvendes i områder, hvor markedet ikke selv forventes at kunne levere dækning inden for en overskuelig fremtid.

Det vil således være en forudsætning, at der ikke er eller indenfor tre år er planlagt kommerciel udrulning i det område, hvor der gives tilskud, og tilskud skal tildeles i en åben, gennemsigtig og ikke-diskriminerende konkurrencepræget udvælgelsesprocedure med overholdelse af princippet om teknologineutralitet. Det vil blive sikret gennem en eller flere af Europa-Kommissionen godkendte tilskudsmodeller, som også vil fastslå, hvordan der skal gives engrosadgang for andre udbydere af elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (teleudbydere) til støttede net, så disse f.eks. kan tilbyde egne tjenester på det støttede net.

For at sikre korrekt og effektiv brug af tilskudsmodellen skal indsatsen suppleres med vejledning om ordningen. Det foreslås derfor ligeledes, at Energistyrelsen skal vejlede interessenter om brug af modellen, idet styrelsen gennem sit arbejde med ordningen opsamler viden og kan formidle denne. Energistirelsens arbejde skal sikre et optimalt samspil mellem reglerne og behovet for bedre dækning.

3. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

Det bemærkes, at lovforslagets tre delelementer grundlæggende har en intention om at forenkle lovgivning, regler og sagsgange, hvilket er i overensstemmelse med principperne for digitaliseringsklar lovgivning.

Lovforslagets bestemmelser om ophævelse af reglerne om etablering af nøddrift i tilfælde af konkurs og rekonstruktion (Bredbåndsgarantiordningen) betyder, at den garanti på op til 40 mio. kr., som energi-, forsynings- og klimaminister (tidligere erhvervs- og vækstministeren) i medfør af reglerne kan stille i tilfælde af nøddrift, bortfalder. Denne del af lovforslaget forventes ikke at have implementeringskonsekvenser for det offentlige.

Den del af lovforslaget, der handler om M2M-kommunikation, kan have mindre implementeringskonsekvenser for Energistyrelsen som følge af, at Energistyrelsen i forbindelse med udvidelsen af gruppen af aktører, der kan tildeles nummerressourcer til brug for M2M-kommunikation, potentielt skal behandle et øget antal ansøgninger om tildeling af nummerressourcer. Det vurderes, at disse implementeringskonsekvenser vil kunne afholdes inden for Energistirelsens eksisterende bevillingsmæssige rammer. Der kan være en mindre forøgelse i de årlige nummerafgifter, som Energistyrelsen opkræver hos de offentlige myndigheder og virksomheder, som benytter sig af muligheden for at få tildelt koder fra Energistyrelsen.

Den del af lovforslaget, der handler om M2M-kommunikation er en frivillig ordning. Hvis det vælges, at fastsætte regler, der giver mulighed for at tildele dele af en MNC-kode til offentlige myndigheder for at muliggøre frit udbydervalg, vil det have begrænsede økonomiske konsekvenser for de offentlige myndigheder, der anvender M2M-kommunikation, og som benytter sig af muligheden for at få tildelt koder fra Energistyrelsen. Med det nævnte eksempel vil en offentlig myndighed, der er eller bliver tildelt dele af en MNC-kode til brug for M2M-kommunikation, skulle betale en forholdsmæssig andel af nummerafgiften for en hel MNC-kode. En offentlig myndighed kan få tildelt en eller flere blokke af 10.000 IMSI-numre. Derudover vil en offentlig myndighed skulle indgå en aftale med en SIM-kort producent om produktion af SIM-kort til de offentlige myndigheder. Forslaget er således et alternativ for offentlige myndigheder i forhold til gældende ret. Dog vil offentlige myndigheder fortsat skulle have en aftale med en udbyder om at kunne anvende udbyderens telefonnumre og udbyderens mobile netværk til at sende og modtage trafik til og fra elektroniske kommunikationstjenester. Den del af en aftale med en

teleudbydere, der omfatter betaling for levering af SIM-kort, vil den offentlige myndighed skulle betale for direkte til SIM-kort producenten i stedet for til teleudbyderen. Der kan dog være en besparelse, idet man fjerner et mellemled i forhold til levering af selve SIM-kortet. Med den besparelse, der potentielt vil være for offentlige myndigheder ved ikke at skulle skifte SIM-kort, og da der er tale om en frivillig ordning, vurderes det, at de samlede økonomiske konsekvenser for de offentlige myndigheder, der benytter sig af muligheden for at få tildelt dele af en MNC-kode fra Energistyrelsen, vil være begrænsede i form af betaling af nummerafgift.

Offentlige myndigheder, som benytter sig af de nærmere fastsatte regler, kan potentielt opnå besparelser, da skifte af udbyder ikke, som tilfældet er i dag, vil kræve udskiftning af SIM-kort. Dette vil mindske barriererne for at skifte udbydere, og dermed bliver det nemmere at gøre brug af de muligheder, som konkurrencen på telemarkedet giver. Som følge af den øgede konkurrence forventes det generelt at give mulighed for mere fordelagtige priser for teleydelser til M2M-kommunikation. Besparelsen vil afhænge af, hvor økonomisk fordelagtige aftaler den offentlige myndighed kan indgå.

Anvendelse af regler fastsat i medfør af lovforslaget har implementeringskonsekvenser for de offentlige myndigheder, som benytter sig af den frivillige ordning og får tildelt koder. Energistyrelsen har til brug for behandlingen af en ansøgning om tildeling af koder behov for en række informationer. Det vurderes, at de administrative konsekvenser ved indsendelse af ansøgning og information til Energistyrelsen vil være yderst begrænsede.

Energistyrelsen er ved at undersøge, om ansøgningsprocessen i forbindelse med ansøgning om nummerressourcer kan digitaliseres og automatiseres yderligere, jf. princip to og tre om digitaliseringsklar lovgivning.

I forhold til den del af lovforslaget, der handler om M2M-kommunikation, vurderes det, at de samlede årlige negative økonomiske og implementeringskonsekvenser for det offentlige ikke er væsentlige.

Den del af forslaget, der vedrører kommunalt tilskud til udrulning af digital infrastruktur, vil kun have implementeringskonsekvenser for de kommuner, som selv vælger at gennemføre initiativer med tilskud til udrulning af digital infrastruktur. Den enkelte kommune vil fremover ikke selv skulle søge en godkendelse hos Europa-Kommissionen eller selv tilrettelægge en løsning, hvor EU's gruppefritagelsesforordning anvendes. Kommuner, som fremover vælger at etablere projekter, der involverer tilskud til udrulning af digital infrastruktur, vil derfor skulle bruge færre sagsbehandlingsressourcer end i dag. Den enkelte kommunes besparelse vil afhænge af, hvor komplicerede initiativer kommunen ville have gennemført på egen hånd.

På det statslige område vil lovforslaget have administrative omkostninger svarende til 3 årsværk årligt fra 2019. Energistyrelsen skal udvikle og søge EU-godkendelse af én eller flere tilskudsmodeller, ligesom Energistyrelsen efterfølgende skal stå for evaluering og vejledning af kommunerne.

Forslaget indebærer, at Energistyrelsen stiller en kortlægning af mulige indsatsområder til rådighed for kommunerne. Det vil ske på en it-baseret platform. Der vil ikke indgå personhenførbare oplysninger i kortlægningen. Der vurderes ikke at være risiko forbundet med udviklingen af it-løsningen, da Energistyrelsen i forvejen stiller it-baserede kortlægninger til rådighed. Energistyrelsen har en generel kortlægning af mobil- og bredbåndsdækningen i Danmark, som blandt andet står til rådighed for ansøgere til bredbåndspuljen. Derfor er det forventningen, at eksisterende it-løsninger kan anvendes.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Lovforslagets ophævelse af reglerne om etablering af nøddrift i tilfælde af konkurs og rekonstruktion

(Bredbåndsgarantiordningen) vurderes at have mindre positive konsekvenser for erhvervslivet. Bredbåndsudbydere omfattet af Bredbåndsgarantiordningen vil med den foreslåede ophævelse af kapitel 3 a i teleloven i lovforslagets § 1, nr. 1, ikke længere skulle afholde udgifter til nøddrift i tilfælde af en bredbåndsudbyders rekonstruktions- eller konkursbehandling på maksimalt 40 mio. kr. Disse virksomheder undgår dermed den økonomiske risiko, der er forbundet med medlemskab af Bredbåndsgarantiordningen. Da der er tale om ophævelse af regler, findes det ikke relevant at tage stilling til principperne for agil erhvervsrettet lovgivning.

Den del af lovforslaget, der handler om M2M-kommunikation, er en frivillig ordning. Hvis det vælges at fastsætte regler, der giver mulighed for at tildele dele af en MNC-kode til virksomheder, som kan muliggøre frit udbydervalg, vil det have begrænsede økonomiske konsekvenser for de virksomheder, der anvender M2M-kommunikation, og som benytter sig af muligheden for at få tildelt koder fra Energistyrelsen. Med det nævnte eksempel vil en virksomhed, der får tildelt koder fra Energistyrelsen, skulle betale en forholdsmæssig andel af nummeraafgiften for en hel MNC-kode. En virksomhed kan få tildelt en eller flere blokke af 10.000 IMSI-numre. Derudover vil virksomheden skulle indgå en aftale med en SIM-kort producent om produktion af SIM-kort til virksomheden. Eksemplet er således et alternativ for virksomheder i forhold til gældende ret. Dog vil virksomheder fortsat skulle have en aftale med en udbyder om at kunne anvende udbyderens telefonnumre og udbyderens mobile netværk til at sende og modtage trafik til og fra elektroniske kommunikationstjenester. Den del af en aftale med en teleudbyder, der omfatter betaling for levering af SIM-kort, vil virksomheden skulle betale for direkte til SIM-kort producenten i stedet for til teleudbyderen. Der kan dog være en besparelse, idet man fjerner et mellemlid i forhold til levering af selve SIM-kortet. Med den besparelse, der potentielt vil være for virksomheder ved ikke at skulle skifte SIM-kort, vurderes det, at de samlede økonomiske konsekvenser for de virksomheder, der benytter sig af muligheden for at få tildelt dele af en MNC-kode fra Energistyrelsen, vil være begrænsede i form af betaling af nummeraafgift.

Lovforslaget har økonomiske konsekvenser for erhvervsmæssige udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester. Offentlige myndigheder eller virksomheder, der får tildelt nummerressourcer, vil med den foreslåede ordning ikke længere skulle have en aftale om brug af en udbyders SIM-kort. Dog vil den offentlige myndighed eller virksomheden fortsat skulle have en aftale med en udbyder om at kunne anvende udbyderens telefonnumre og udbyderens mobile netværk til at sende og modtage trafik til og fra elektroniske kommunikationstjenester til brug for M2M-kommunikation. I de aftaler, som offentlige myndigheder eller virksomheder har med udbydere om brug af udbyderens telefonnumre, SIM-kort og mobile netværk, udgør selve SIM-kortet en minimal omkostning. Værdien af SIM-kortet som sådan er minimal i forhold til den værdi, der ligger i at kunne benytte et telefonnummer og et mobilt netværk. På den baggrund vurderes det, at de økonomiske konsekvenser for de erhvervsmæssige udbydere vil være begrænsede. Til gengæld vil det give mulighed for, at udbydere kan overtage kunder fra andre udbydere, hvilket hidtil reelt ikke har været muligt for en slutbruger med et stort antal M2M-enheder. Det kan være væsentligt, når der henses til, at M2M-markedet forventes at stige kraftigt i de kommende år.

Lovforslaget vurderes ikke at have økonomiske konsekvenser for virksomheder, der producerer SIM-kort, idet disse med den foreslåede ordning fortsat vil skulle levere SIM-kort, uanset om SIM-kortene skal leveres til erhvervsmæssige udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester eller til offentlige myndigheder eller virksomheder, der anvender M2M-kommunikation. Dels forventes den foreslåede ordning kun at blive benyttet af få større offentlige myndigheder, herunder navnlig kommuner og regioner, og virksomheder, der anvender M2M-kommunikation, og som har kompetencen til at administrere en sådan løsning. Dels forventes antallet af enheder, der benytter SIM-kort, at stige.

Lovforslaget indebærer potentielle besparelser for de virksomheder, som benytter sig af muligheden for selv at få tildelt koder fra Energistyrelsen til brug for M2M-kommunikation, da skifte af udbyder ikke,

som tilfældet er i dag, vil kræve udskiftning af SIM-kort. Det bliver således nemmere at gøre brug af de muligheder, som konkurrencen på telemarkedet giver. Som følge af den øgede konkurrence forventes det generelt at give mulighed for mere fordelagtige priser for teleydelser til M2M-kommunikation. Besparelsen vil afhænge af, hvor økonomisk fordelagtige aftaler virksomheden kan indgå.

Den del af lovforslaget, der handler om M2M-kommunikation, er en frivillig ordning. Lovforslaget har administrative konsekvenser for de virksomheder, der anvender M2M-kommunikation, og som benytter sig af muligheden for selv at få tildelt koder fra Energistyrelsen til brug for M2M-kommunikation. Energistyrelsen har til brug for behandlingen af en ansøgning om tildeling af koder behov for en række informationer. Det vurderes, at de administrative konsekvenser ved indsendelse af ansøgning og information til Energistyrelsen vil være yderst begrænsede.

I forhold til den del af lovforslaget, der handler om M2M-kommunikation, vurderes det, at de samlede årlige negative administrative og økonomiske konsekvenser for erhvervslivet ikke er væsentlige.

De 5 principper for agil erhvervsrettet regulering vurderes således i forhold til forslaget om M2M-kommunikation:

Muliggør anvendelse af nye forretningsmodeller

Offentlige myndigheder og virksomheder anvender i stigende grad M2M-kommunikation i deres opgaveløsning. Lovforslaget giver Energistyrelsen hjemmel til at fastsætte nærmere regler, der muliggør frit udbydervalg for offentlige myndigheder og virksomheder, der anvender M2M-kommunikation. Hermed bliver det enklere og billigere for offentlige myndigheder og virksomheder at skifte teleudbyder, hvilket er med til at fremme konkurrencen på markedet og fremme anvendelsen af M2M-kommunikation og nye forretningsmodeller.

Teknologineutral

Offentlige myndigheder og virksomheder anvender i stigende grad M2M-kommunikation, hvorved forstås en fuldt ud eller overvejende automatisk initieret kommunikation via et elektronisk kommunikationsnet mellem to eller flere forudbestemte anordninger. Lovforslaget er med til at understøtte offentlige myndigheders og virksomheders anvendelse af M2M-kommunikation, og med lovforslaget sættes der ikke begrænsninger i forhold til de tekniske løsninger, der benyttes af offentlige myndigheder og virksomheder i deres M2M-kommunikation. Lovforslaget er derfor teknologineutralt og stiller ingen hindringer i vejen for eksisterende eller fremtidige teknologier og løsninger.

Mere enkel og formålsbestemt

Hjemlen til at fastsætte nærmere regler om frit udbydervalg åbner for, at offentlige myndigheder og virksomheder, der anvender M2M-kommunikation, kan få tildelt koder på tilsvarende vilkår, som når teleudbydere tildeles nummerressourcer. Hvis det vælges, at fastsætte regler, der giver mulighed for at tildele dele af en MNC-kode, vil det ikke stille detaljerede krav eller have specifikke beskrivelser, der gør det vanskeligt for de offentlige myndigheder og virksomhederne at anvende nye teknologier og forretningsmodeller.

Helhedstænkende

Lovforslaget er med til at understøtte offentlige myndigheders og virksomheders anvendelse af M2M-

kommunikation. Det kan have en positiv effekt for konkurrencen på tværs af sektorer, herunder f.eks. forsyningssektoren og transportsektoren, hvor M2M-kommunikation benyttes. Som konsekvens af lovfor-slaget skal bekendtgørelse nr. 425 af 14. april 2011 om den samlede danske nummerplan (nummerbe-kendtgørelsen), som ændret ved bekendtgørelse nr. 1278 af 1. november 2016 tilrettes således, at også offentlige myndigheder og virksomheder kan tildeles koder.

Sikrer brugervenlig digitalisering

Ansøgningsprocessen for tildeling af nummerressourcer er allerede digital. Energistyrelsen er ved at undersøge, om ansøgningsprocessen i forbindelse med ansøgning om nummerressourcer kan digitaliseres og automatiseres yderligere.

Den del af forslaget, der vedrører kommuners tilskud til udrulning af digital infrastruktur, indebærer, at der kan gives statsstøtte fra kommuner til private teleselskaber med henblik på etablering af digital infrastruktur, det vil sige, at der vil være direkte erhvervsøkonomiske konsekvenser. Således må det samlede marked for udbygning af mobil- og bredbåndsdækning forventes at blive udvidet, i det omfang ordningen anvendes af kommunerne, da der med tilskuddet vil kunne etableres dækning, hvor det ellers ikke vil være kommercielt bæredygtigt.

I det omfang en virksomhed vælger at indgå i projekter om etablering af digital infrastruktur med tilskud fra en kommune, vil virksomhederne skulle indgå i den procedure, der vil gælde for ordningen. Dette vil blandt andet indebære, at der vil være krav om afrapportering og regnskabsaflæggelse i forhold til de afholdte omkostninger. Der er allerede i et vist omfang krav herom i dag, når virksomheder indgår i sådanne projekter. Forslaget forventes ikke at have negative effekter på konkurrencen, men der forventes efterlevelseseomkostninger for de selskaber, der vælger at deltage i sådanne projekter.

De 5 principper for agil erhvervsrettet regulering vurderes således i forhold til forslaget om kommuners tilskud til udrulning af digital infrastruktur:

Muliggør anvendelse af nye forretningsmodeller

Forslaget vil skabe klare rammer og dermed lette sagsbehandlingen i kommunerne, så disse kan støtte udrulning af digital infrastruktur i områder, hvor der ikke er et kommercielt forretningsgrundlag for udrulning. Dette vil komme de virksomheder til gode, der etablerer digital infrastruktur, da deres mar-ked dermed kan udvides. Det er et væsentligt hensyn, at konkurrencen ikke ødelægges ved sådanne ordninger. Området er derfor underlagt EU-regulering, der fastsætter rammerne for, hvordan støtten kan gives. Den foreslåede hjemmel indebærer, at der vil være fleksibilitet til at ændre tilskudsmodellerne lø-bende, hvis der er behov for det. Det giver mulighed for at understøtte eventuelle nye forretningsmodeller indenfor de gældende europæiske rammer.

Mere enkel og formålsbestemt

Lovændringen skal munde ud i en tilskudsmodel til brug for landets kommuner, når de skal give tilskud til udrulning af digital infrastruktur i områder, hvor markedet ikke ruller ud. Virksomhederne skal på den anden side leve op til de krav, der måtte gælde for ordningen. Det har vist sig formålstjenligt med mere detaljerede og specifikke krav på netop dette område, da der ikke mindst fra telebranchens side har været udtrykt bekymring for sikkerheden af kommercielle investeringer med de nuværende rammer for kommunale tilskud. De detaljerede regler vil dog blive udviklet med inddragelse af blandt andet telebranchen, så reglerne ikke vil blive mere indgribende end nødvendigt.

Teknologineutral

Teknologineutralitet og minimumsregulering er allerede gældende principper for lovgivning på teleområdet, og teknologineutralitet er et krav i de bagvedliggende europæiske regler om støtte til udrulning af digital infrastruktur. Ændringen i teleloven vil dermed ikke indebære et teknologivalg fra myndighedsside.

Helhedstænkende

Digital infrastruktur er grundlaget for brug af digitale løsninger. Den foreslåede hjemmel vil give forbedrede muligheder for brug af sådanne løsninger på tværs af sektorer. Hjemlen har ikke direkte sammenhæng med anden regulering, men er med til at muliggøre digitale løsninger på øvrige reguleringsmæssige områder.

Sikrer brugervenlig digitalisering

Ved gennemførelsen af hjemlen vil der være fokus på brugervenlighed for interessenterne på området. Energistyrelsen har i forvejen f.eks. erfaring med et digitalt, interaktivt kort til brug for tilskudsordningen bredbåndspuljen, som sætter brugerens behov i centrum.

5. *Administrative konsekvenser for borgerne*

Lovforslaget forventes ikke at få administrative konsekvenser for borgere.

6. *Regionale konsekvenser, herunder for landdistrikter*

Lovforslaget forventes ikke at have væsentlige regionale konsekvenser, herunder for landdistrikter.

Lovforslaget forventes ikke at have væsentlige regionale konsekvenser.

7. *Miljømæssige konsekvenser*

Lovforslaget forventes ikke at have miljømæssige konsekvenser.

8. *Forholdet til EU-retten*

Forslaget indeholder ikke implementering af EU-regler.

Hele statsstøtteområdet er reguleret ved Traktaten om den Europæiske Unions Funktionsmåde i artikel 107. Traktatens artikel 107, stk. 1, indeholder et generelt forbud mod statsstøtte, der defineres som enhver støtte, som ydes ved hjælp af statsmidler under enhver tænkelig form, og som fordrejer eller truer med at fordreje konkurrencevilkårene ved at begunstige visse virksomheder eller visse produktioner, i det omfang den påvirker samhandelen mellem medlemsstaterne.

Forslaget indebærer ansøgning om godkendelse af en eller flere initiativmodeller ved den almindelige godkendelsesprocedure hos Europa-Kommissionen i overensstemmelse med EU-retningslinjer for statsstøttereglernes anvendelse i forbindelse med hurtig etablering af bredbåndsnet (2013/C 25/01).

Anvendelse af EU-reglerne om statsstøtte til bredbånd indgår dermed i lovforslaget.

9. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den 20. juni 2018 til den 8. august 2018 været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

2Tell ApS, Aalborg Universitet, AC Systems, ACN Danmark A/S, Advice Digital ApS, Advokatsamfundet, AdvoNordic, Andels-net ApS, Antenneforeningen Vejen, Arbejdernes Radio- og Fjernsynsforbund, Atea A/S, ATZtel ApS, AURA El-net A/S, Autoriserede Kølefirmaers Brancheforening, Banedanmark, Bang & Olufsen, Barablu, Bech-Bruun, BL - Danmarks Almene Boliger, Bob Production, Bolignet A/S, Bolignet-Aarhus F. M. B. A., Boxer TV A/S, Brancheforeningen for Husstandsvindmøller, Branchen Forbrugerelektronik (BFE), Bredbåndsforeningen Primanet, Bredbåndsforeningen Vestdjursnet.dk, Bruun og Hjejle Advokatfirma, Callme, Center for Beredskabskommunikation, Cirque Bredbånd A/S, Cobham SATCOM, Colt Technology Services A/S, Comflex Networks A/S, Companymobile, ComSystem A/S, Connect me A/S, Copy-dan, Damm Cellular System A/S, Den Danske Akkrediteringsfond (DANAK), DanDial Networks A/S, Danmarks Radio, Danmarks Rederiforening, Dansk Beredskabskommunikation A/S, Dansk Byggeri, Dansk Designcenter, Dansk Ejendomsrådgiverforening, Dansk El-Forbund (DEF), Dansk Energi, Dansk Erhverv, Dansk Industri, Dansk IT (DIT), Dansk Kabel TV A/S, Dansk Metal, Dansk Net A/S, Dansk Sammenslutning for Teknologi og Radiokommunikation, Dansk Standard, Dansk Vindmølleforening, Danske Handicaporganisationer, Danske Havne, Danske Regioner, DELTA, Det Centrale Handicapråd, Det Kongelige Teater, DI Digital, DRB Lys & Lyd, DSB, Ejendomsforeningen Danmark, Energi Danmark A/S, Energi Fyn, Energi Nord, Energi Viborg Elnet A/S, EnergiMidt, Ericsson, European Tour Production ApS, Evercall ApS, Eksperimenterende Danske Radioamatører (EDR), Facicom A/S, Faaborg Vest Antenneforening, FABA, FEHA, FFV EL A/S, Fiberby ApS, Firstcom A/S, Fjarskiftisefirlitid, Fonet, Forbruger- og Konkurrencestyrelsen (Grønland), Forbrugerombudsmanden, Forbrugerrådet Tænk, Forenede Danske Antenneanlæg (FDA), Foreningen af Danske Internet Medier, Forhandlingsfællesskabet, Forsikring og Pension Brancheorganisation, Forsyning Helsingør Elnet A/S, Frederiksberg Kommune, Frederikshavn Forsyning A/S, Frogne A/S, Føroya Tele, GEV Net A/S, Glentevejs Antennelaug, Global Connect A/S, Goldfish Sound, HEF Net A/S, Henso Consult, Hi3G Denmark ApS, HMN Naturgas I/S, HOFOR A/S, Horten Advokatpartnerselskab, Hurup Elværk Net A/S, Håndværksrådet, Iastar, I P Group A/S, ipnordic A/S, ipvision A/S, IT-B Branchen, KL, Kamstrup A/S, Kjærgaard A/S, Komc, Kriminalforsorgen, Københavns Kulturcenter, Københavns Universitet, Landbrug & Fødevarer, Landdistrikternes Fællesråd, Landsforeningen Landsbyerne i Danmark, Landsorganisationen (LO), Lebara Mobile Danmark, LEF Net A/S, Lydrommet Danmark, Midtfyns Elforsyning A.m.b. A., Mira Internet A/S, Motorola Solutions, Mundio, Net 1, Netgroup A/S, Netteam A/S, Nianet A/S, Niras, Njord Law Firm, NKE-Elnet A/S, NM Net ApS, NOE Net A/S, Nord Energi Net A/S, Nordby Antenneforening, Nordic Connect, Nordic Rentals A/S, NRGI, Oticon, Realkreditrådet, Parknet, Perspektiv Bredbånd, Phonic Ear, Plesner, PMR-distribution ApS, Primanet, Professionel Soundsystems, Radiocom Danmark A/S, Radius, RAH-Energi til Vestjylland, Realkreditforeningen, Redspot ApS, Ring Advocacy ApS, Sagitta ApS, Sammenslutningen af Lokale Radio- og TV-stationer, SE, SEAS-NVE A. M. B. A., SEF Net A/S, Sentia, Skagen Antennelaug, Skynet, Skywire, SportEventDenmark, SprintLink Danmark ApS, Strandlux ApS, Stofa A/S, Sweco, Taxa Fyn, TDC A/S, Teatret Svalegangen, Tekniq, Teleklagenævnet, TELE-POST, Telekommunikationsindustrien i Danmark (TI), Telenor A/S, Telia Danmark A/S, Tivoli, TREFOR A/S, TV 2, TV 2 regionerne, TV Glad, Ultisat Europe, UNI-C, Uni-tel A/S, Universal Telecom, Universitetsradioen, Unwire, Verdo Tele A/S, Verizon Business Danmark, Vest Net A/S, Vestdjursnet, Vestforsyning Net A/S, Vestjyske Net A/S, Viptel Aps, Waoo!, Wohlfeldt Lydproduktion, Østkraft Net A/S og Zenitel.

10. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindre udgifter (hvis ja, angiv omfang)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Statens garanti på op til 40 mio. kr., som erhvervs- og vækstministeren (nu energi-, forsynings- og klimaminister) i medfør af reglerne kan stille i tilfælde af nød-drift overfor Bredbåndsgarantiordningen, bortfalder. Den del af lovforslaget, der handler om M2M-kommunikation, vurderes ikke at have væsentlige økonomiske konsekvenser for staten. Den del af lovforslaget, der handler om M2M-kommunikation, indebærer potentielle besparelser for offentlige myndigheder, der benytter sig af den foreslåede ordning, da skifte af udbyder ikke vil kræve udskiftning af SIM-kort. Den del af forslaget, der vedrører kommuners tilskud til etablering af digital infrastruktur, forventes ikke at få offentlige økonomiske eller administrative konsekvenser for andre end de kommuner, som selv vælger at afsætte midler til initiativer med tilskud til udrulning af digital infrastruktur.	Den del af lovforslaget, der handler om M2M-kommunikation, har begrænsede økonomiske konsekvenser for de offentlige myndigheder, der benytter sig af de nærmere fastsatte regler i form af betaling af en årlig nummerafgift. Derudover vil en offentlig myndighed skulle indgå en aftale med en SIM-kort producent om produktion af SIM-kort til den offentlige myndighed.
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner		Den del af lovforslaget, der handler om M2M-kommunikation, kan have administrative konsekvenser for Energistyrelsen som følge af, at Energistyrelsen potentielt skal behandle et øget antal ansøgninger. De administrative konsekvenser er yderst begrænsede for de offentlige myndigheder, der benytter sig af muligheden for at få tildelt koder i form af indsendel-

		se af ansøgning og information til Energistyrelsen. I forhold til den del af forslaget, der vedrører kommuners tilskud til etablering af digital infrastruktur, vurderes det, at det årlige resourceforbrug i staten fra 2019 vil udgøre tre årsværk, svarende til 2,5 mio. kr.
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Udbydere omfattet af Bredbåndsgarantiordningen skal ikke længere afholde udgifter i tilfælde af finansiering af nøddrift på op til 40 mio. kr., når reglerne om Bredbåndsgarantiordningen ophæves. Den del af lovforslaget, der handler om M2M-kommunikation, indebærer potentielle besparelser for de virksomheder, der benytter sig af den foreslåede ordning, da skifte af udbyder ikke vil kræve udskiftning af SIM-kort. Den del, der omhandler kommunernes tilskud til udrulning af digital infrastruktur, forventes at have direkte erhvervsøkonomiske konsekvenser. Da der med tilskuddet vil kunne etableres dækning, hvor det ellers ikke vil være kommercielt bæredygtigt, forventes det samlede marked for udbygning af mobil- og bredbåndsdækning at blive udvidet i det omfang, ordningen anvendes af kommunerne. Forslaget forventes ikke at have negative effekter på konkurrencen.	Den del af lovforslaget, der handler om M2M-kommunikation, er en frivillig ordning og har begrænsede økonomiske konsekvenser for de virksomheder, der benytter sig af de nærmere fastsatte regler i form af betaling af en årlig nummerafgift. Derudover vil virksomheden skulle indgå en aftale med en SIM-kort producent om produktion af SIM-kort til virksomheden. Den del af lovforslaget, der handler om M2M-kommunikation, har begrænsede økonomiske konsekvenser for erhvervsmæssige udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester. Med den foreslåede ordning vil offentlige myndigheder og virksomheder, der anvender M2M-kommunikation, ikke længere skulle have en aftale om brug af en teleudbyders SIM-kort. Dog vil den offentlige myndighed eller virksomhed fortsat skulle have en aftale med en teleudbyder om at kunne anvende udbyderens telefonnumre og udbyderens mobile netværk. I de aftaler, som offentlige myndigheder og virksomheder har med udbydere om brug af udbyderens telefonnumre, SIM-kort og mobile netværk, udgør selve SIM-kortet en minimal omkostning.

		Den del af lovforslaget, der handler om M2M-kommunikation, vurderes ikke at have økonomiske konsekvenser for virksomheder, der producerer SIM-kort, idet disse med den foreslåede ordning fortsat vil skulle levere SIM-kort til M2M-kommunikation, uanset om SIM-kortene skal leveres til erhvervsmæssige udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester eller til offentlige myndigheder eller virksomheder.
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Den del af lovforslaget, der handler om M2M-kommunikation, har yderst begrænsede administrative konsekvenser for de virksomheder, der benytter sig af de nærmere fastsatte regler i form af indsendelse af ansøgning og information til Energistyrelsens sagsbehandling. For den del af lovforslaget, der handler om kommunalt tilskud, kan der forventes visse efterlevelsesomkostninger for de selskaber, der vælger at deltage i sådanne projekter.
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget indeholder ikke implementering af EU-regler. I den del af lovforslaget, der vedrører kommuners tilskud til udrulning af digital infrastruktur, indgår der anvendelse af EU-reglerne om statsstøtte til bredbånd.	
Er i strid med de fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering /Går videre end minimumskrav i EU-regulering (sæt X)	JA	NEJ X

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Teleloven indeholder i §§ 13 a-13 f i kapitel 3 a reglerne om etablering af Bredbåndsgarantiordningen. Reglerne indeholder en hjemmel til, at de nærmere regler for Bredbåndsgarantiordningen kan fastsættes i en bekendtgørelse. Der henvises til bekendtgørelse nr. 1131 af 25. september 2013 om etablering af nøddrift af elektroniske kommunikationstjenester i tilfælde af konkurs og rekonstruktion (bekendtgørelse om Bredbåndsgarantiordningen).

I medfør af § 13 a i teleloven er der hjemmel til, at der kan fastsættes regler om, at slutbrugere sikres en midlertidig leverance af elektroniske kommunikationstjenester (nøddrift) i op til 30 dage i tilfælde af, at en udbyder af elektroniske kommunikationstjenester tages under rekonstruktions- eller konkursbehandling. Endvidere kan der fastsættes regler om, hvilke udbydere af elektroniske kommunikationstjenester og hvilke tjenester der skal omfattes af reglerne. De nærmere kriterier for, hvilke selskaber der er omfattet af reglerne, er fastsat i § 3 i bekendtgørelse om Bredbåndsgarantiordningen. Medlemmerne er udbydere af elektroniske kommunikationstjenester, som udbyder bredbåndstjenester på minimum 2 Mbit/s, og som leverer bredbåndstjenester til 5.000 slutbrugere eller derover. Endelig kan der fastsættes regler om godkendelse af udgifter til nøddrift og administration af reglerne.

I medfør af § 13 b er der hjemmel til, at der kan fastsættes regler om brancheaftaler om finansiering af nøddrift. Bestemmelsen giver mulighed for, at branchen selv kan etablere en ordning vedrørende nøddrift hos udbydere af elektroniske kommunikationstjenester. Branchen har valgt ikke at indgå en aftale vedrørende nøddrift, hvorfor Bredbåndsgarantiordningen blev etableret af Erhvervsstyrelsen (nu Energistyrelsen).

I medfør af § 13 c er der hjemmel til, at der kan fastsættes regler om Bredbåndsgarantiordningen. Med hjemmel i denne bestemmelse blev Bredbåndsgarantiordningen etableret i december 2013. Bredbåndsgarantiordningen skal finansiere nøddrift, og udbydere omfattet af reglerne skal være medlemmer af Bredbåndsgarantiordningen. Energistyrelsen yder sekretariatsbistand til Bredbåndsgarantiordningen. Der er udpeget en bestyrelse for Bredbåndsgarantiordningen. Endelig opkræves et individuelt bidrag til finansiering af nøddrift af det enkelte medlem af Bredbåndsgarantiordningen i tilfælde af etablering af nøddrift.

I medfør af § 13 d regnes en nødriftsperiode fra det tidspunkt, hvor Energistyrelsen træffer afgørelse om finansiering af nøddrift. Bredbåndsgarantiordningen dækker omkostninger forbundet med opretholdelsen af driften med henblik på nøddrift fra det tidspunkt, hvor rekonstruktør eller kurator giver meddelelse til Energistyrelsen om, at det er besluttet, at udbyderens virksomhed ikke søges videreført eller solgt med henblik på videre drift.

I medfør af § 13 e kan erhvervs- og vækstministeren (nu energi-, forsynings- og klimaministeren) stille en garanti for op til 30 mio. kr. for lån eller kassekredit ydet af et pengeinstitut til Bredbåndsgarantiordningen, som foreningen optager i tilfælde af, at Bredbåndsgarantiordningen har behov for at finansiere en nøddrift. Endvidere fremgår det af bestemmelsen, at bidrag til Bredbåndsgarantiordningen kan fastsættes af erhvervs- og vækstministeren (nu energi-, forsynings- og klimaministeren).

I medfør af § 13 f skal der i forhandling med justitsministeren fastsættes regler om rekonstruktørs og kurators forpligtelser til at etablere nøddrift i forbindelse med, at en udbyder af elektroniske kommunikationstjenester omfattet af reglerne tages under rekonstruktions- eller konkursbehandling. Dette begrundes

med, at regler om konkurs, herunder krav til kurator, hører under Justitsministeriets ressort. Reglerne om Bredbåndsgarantiordningen og kravene til kurator i bekendtgørelsen om Bredbåndsgarantiordningen blev på denne baggrund aftalt med Justitsministeriet.

Med hjemmel i reglerne om Bredbåndsgarantiordningen, herunder bekendtgørelse om Bredbåndsgarantiordningen, blev Bredbåndsgarantiordningen stiftet i form af en forening den 20. december 2013.

Der har ikke været konkurser eller rekonstruktioner omfattet af reglerne siden stiftelsen af foreningen. Bredbåndsgarantiordningen har dermed ikke været anvendt til at finansiere nøddrift i perioden siden oprettelsen.

Det foreslås at ophæve kapitel 3 a i teleloven, som indeholder reglerne §§ 13 a - 13 f om Bredbåndsgarantiordningen, fordi Bredbåndsdækningen ikke længere vurderes at være nødvendig. Bredbåndsdækningen er siden 2013 forbedret. Det betyder, at i dag kan 100 pct. af befolkningen få en bredbåndstjeneste på 2 Mbit/s via mobilt bredbånd, og 99 pct. af befolkningen kan få en bredbåndstjeneste på 2 Mbit/s via fastnet.

Der er således i dag flere alternative løsninger for slutbrugerne, hvis deres bredbåndsudbyder går konkurs eller tages under rekonstruktion. Det vurderes derfor ikke længere at være nødvendigt, at der iværksættes nøddrift for slutbrugerne i en periode på op til 30 dage efter reglerne om Bredbåndsgarantiordningen.

Samtidig vurderes det ikke længere hensigtsmæssigt at belaste Bredbåndsgarantiordningens medlemmer med at opretholde den økonomiske risiko på op til 40 mio. kr., som ordningen indebærer i tilfælde af, at Bredbåndsgarantiordningen skal finansiere nøddrift, da slutbrugerne som nævnt i dag har flere alternative muligheder for at finde en ny udbyder af elektroniske kommunikationstjenester.

Den generelle bredbåndsdækning i Danmark bliver løbende forbedret gennem blandt andet selskabernes investeringer i infrastruktur samt regeringens initiativer i forbindelse med dækningskrav i kommende auktioner over frekvenser.

På denne baggrund vurderes der ikke at være behov for at opretholde reglerne om etablering af nøddrift i tilfælde af en bredbåndsudbyders konkurs eller rekonstruktion (Bredbåndsgarantiordningen), og reglerne herom foreslås på denne baggrund ophævet.

Med ophævelse af Bredbåndsgarantiordningen vil slutbrugere fremover ikke have krav på nøddrift i op til 30 dage. Slutbrugerne vurderes dog som nævnt at have flere muligheder for at indgå aftale om en bredbåndstjeneste med en ny udbyder af elektroniske kommunikationstjenester.

Ophævelsen af ordningen betyder endvidere, at foreningen Bredbåndsgarantiordningen ophæves ved lovens ikrafttrædelse. Som en konsekvens af ophævelsen går Bredbåndsgarantiordningens bestyrelse af. Herefter er udbydere af elektroniske kommunikationstjenester omfattet af reglerne ikke længere medlemmer af Bredbåndsgarantiordningen. Bredbåndsgarantiordningens medlemmer skal dermed ikke længere finansiere nøddrift og kan ikke blive pålagt en udgift på op til 40 mio. kr.

I medfør af bestemmelserne om Bredbåndsgarantiordningen (§§ 13 a - 13 f) er fastsat bekendtgørelse nr. 1131 af 28. september 2013. Bekendtgørelsen er ikke gældende efter denne lovændring.

Til nr. 2

Ifølge gældende ret er det ikke muligt at tildele koder til andre end erhvervsmæssige udbydere.

Med den foreslåede § 24, stk. 2, vil Energistyrelsen kunne fastsætte nærmere regler om tildeling af koder

til offentlige myndigheder og virksomheder, der anvender elektroniske kommunikationstjenester til brug for M2M-kommunikation via et elektronisk kommunikationsnet som led i deres opgaveløsning. Forslaget har til formål at give offentlige myndigheder og virksomheder, der anvender M2M-kommunikation, frit udbydervalg og dermed at styrke konkurrencen og fjerne barrierer for øget brug af M2M.

Energistyrelsen vælger ved fastsættelsen af regler i medfør af den foreslåede § 24, stk. 2, hvilken konkret løsning der bedst vil opfylde formålet om at give offentlige myndigheder og virksomheder mulighed for frit udbydervalg i forbindelse med M2M-kommunikation. Det kan f.eks. være ved at give offentlige myndigheder og virksomheder, der anvender elektroniske kommunikationstjenester til brug for M2M-kommunikation via et elektronisk kommunikationsnet som led i deres opgaveløsning, mulighed for at blive tildelt dele af en Mobile Network Code (MNC-kode) allokeret til brug for M2M-kommunikation.

Begrebet ”M2M-kommunikation” skal forstås i overensstemmelse med definitionen heraf i § 3, stk. 9, i nummerbekendtgørelsen. Ved M2M-kommunikation forstås således en fuldt ud eller overvejende automatisk initieret kommunikation via et elektronisk kommunikationsnet mellem to eller flere forudbestemte anordninger. Ved M2M-kommunikation forstås endvidere kommunikation via mobilt bredbånd.

Ved tildeling af koder til M2M-kommunikation vil offentlige myndigheder og virksomheder, der anvender elektroniske kommunikationstjenester til brug for M2M-kommunikation via et elektronisk kommunikationsnet, kunne skifte udbyder uden at skulle udskifte SIM-kort i samtlige enheder med SIM-kort fra den nye udbyder, som tilfældet er i dag. Skifte af udbyder vil endvidere kunne indebære, at det telefonnummer, der er knyttet til de enkelte SIM-kort, som sidder i hver enhed, skal porteres til den nye udbyder. En offentlig myndighed eller virksomhed vil som slutbruger i forhold til anvendelse af telefonnumre fra en erhvervsmæssig udbyder af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester være omfattet af reglerne om nummerportabilitet i teleloven. Alternativt vil den offentlige myndighed eller virksomheden kunne få et nyt telefonnummer fra den nye udbyder. Den offentlige myndighed eller virksomheden vil endvidere skulle have en aftale med en SIM-kort producent om at producere SIM-kort til den offentlige myndighed eller virksomheden til brug for den offentlige myndigheds eller virksomhedens M2M-kommunikation.

Tildeling af koder vil ske på baggrund af en anmodning herom fra den offentlige myndighed, f.eks. en kommune eller region, eller virksomheden. Det forudsættes, at tildelingen i øvrigt vil ske inden for rammerne af de af Energistyrelsen fastsatte regler, jf. § 21 i teleloven. Nærmere information om ansøgning af nummerressourcer kan findes i Energistirelsens Vejledning til den samlede danske nummerplan.

Der gives ikke med lovforslaget offentlige myndigheder og virksomheder, der anvender elektroniske kommunikationstjenester til brug for M2M-kommunikation via et elektronisk kommunikationsnet, og som ikke betragtes som erhvervsmæssige udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester, generel mulighed for at få tildelt nummerressourcer direkte fra Energistyrelsen. En myndighed eller virksomhed, der tildeles koder til M2M-kommunikation efter regler fastsat i medfør af lovforslaget, vil anvende disse til eget brug. Der vil således ikke være tale om udbud af tjenester til andre.

Hvis det f.eks. vælges at fastsætte regler om tildeling af dele af en MNC-kode, vil Energistyrelsen kunne tildele dele af en sådan MNC-kode direkte til offentlige myndigheder og virksomheder, der anvender elektroniske kommunikationstjenester til brug for M2M-kommunikation via et elektronisk kommunikationsnet. Lovforslaget åbner således i begrænset omfang op for, at Energistyrelsen kan tildele koder til enhver offentlig myndighed eller virksomheder, der anvender elektroniske kommunikationstjenester til brug for M2M-kommunikation. Efter gældende ret kan nummerressourcer kun tildeles til erhvervsmæssige udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester eller forsyningspligtigheder.

Med tildeling af koder til M2M-kommunikation vil en offentlig myndighed eller virksomhed uafhængig

af den underliggende udbyder af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester kunne lade sine egne SIM-kort producere til brug for M2M-kommunikation, som kan indsættes i den offentlige myndigheds eller virksomhedens enheder. Den offentlige myndighed eller virksomheden vil fortsat skulle have en aftale med en eller flere udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester om brug af udbydernes telefonnumre og mobile netværk. En sådan aftale vil skulle implementeres i udbydernes netværk. Herefter vil udbydernes netværk kunne identificere det pågældende SIM-kort og underliggende IMSI-nummer og på den baggrund give SIM-kortet og det underliggende IMSI-nummer adgang til udbyderens netværk for at kunne sende og modtage trafik til og fra elektroniske kommunikationstjenester til brug for M2M-kommunikation.

Den Internationale Telekommunikations Union (ITU), som er et FN-organ, der blandt andet fastsætter nærmere rammer for globale aftaler om nummerressourcer, har i 2016 revideret deres anbefaling for anvendelse af MNC-koder (E. 212). Med revideringen af anbefalingen gives medlemslandene mere fleksibilitet i deres tildeling af MNC-koder. Der åbnes således op for, at medlemslandene kan tildele MNC-koder til andre end erhvervsmæssige udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester eller forsyningspligtgydelser. Energistyrelsen vil med den foreslåede ordning imødekomme ITU's anbefaling vedrørende tildeling af MNC-koder.

For at en offentlig myndighed eller virksomhed, som ikke betragtes som en erhvervsmæssig udbyder af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester, vil kunne få tildelt koder til brug for M2M-kommunikation, skal den offentlige myndighed eller virksomheden anvende elektroniske kommunikationstjenester til brug for M2M-kommunikation via et elektronisk kommunikationsnet som led i deres opgaveløsning f.eks. til fjernaflæsning af målere, lagerstyring, telemedicin, produktion, smart city-løsninger m.v. Ved anvendelse af en elektronisk kommunikationstjeneste til brug for M2M-kommunikation via et elektronisk kommunikationsnet forstås, at den offentlige myndighed eller virksomheden benytter en elektronisk kommunikationstjeneste til brug for M2M-kommunikation til at sende og modtage trafik over et elektronisk kommunikationsnet. Det kan f.eks. være de ovenfor nævnte opgaveløsninger, hvor de aflæste data sendes til forsyningsselskabet eller sundhedsfaglige ydelser, der leveres digitalt over store afstande med henblik på f.eks. diagnosticering, behandling og rådgivning om sygdomme eller intelligent styring og ressourcehåndtering ved at udstyre byområder med sensorer, der indsamler data om trafikafviklingen, sne- og isglatte veje eller kabelbrud på vandforsyning eller spildevandsledninger.

En offentlig myndighed eller virksomhed, der anvender M2M-kommunikation, og som får tildelt koder fra Energistyrelsen vil ikke kunne videretildele den tildelte nummerressource til andre offentlige myndigheder eller virksomheder, der anvender M2M-kommunikation, til udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester eller til slutbrugere.

Til nr. 3

Det følger af den gældende telelovs § 25, at Energistyrelsen kun kan opkræve nummerafgifter hos erhvervsmæssige udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester eller forsyningspligtgydelser, som styrelsen har tildelt nummerressourcer.

Nyaffattelsen af § 25, stk. 1, er en konsekvens af den foreslåede § 24, stk. 2. Det følger af den foreslåede § 25, stk. 1, at Energistyrelsen opkræver nummerafgifter hos de udbydere, som Energistyrelsen i medfør af § 24, stk. 1, har tildelt eller tildeler numre, nummerserier, koder eller adresser, samt hos de offentlige myndigheder og virksomheder, som Energistyrelsen har tildelt eller tildeler koder, jf. regler fastsat i medfør af § 24, stk. 2.

I forbindelse med at Energistyrelsen får mulighed for at tildele koder til offentlige myndigheder og

virksomheder efter § 24, stk. 2, skal det sikres, at Energistyrelsen ligeledes kan opkræve nummerafgifter hos disse offentlige myndigheder og virksomheder, der anvender elektroniske kommunikationstjenester til brug for M2M-kommunikation via et elektronisk kommunikationsnet. Derfor foreslås § 25, stk. 1, ændret således, at Energistyrelsen vil få hjemmel til at opkræve nummerafgifter hos de pågældende offentlige myndigheder og virksomheder.

Danmark har en begrænset nummerressource til rådighed. Derfor skal nummerafgiften afspejle en faktisk og effektiv anvendelse af denne nummerressource. Nummerafgiften fastsættes årligt på finansloven og offentliggøres af Energistyrelsen. Nummerafgiften opkræves løbende hos offentlige myndigheder og virksomheder, som Energistyrelsen tildeler koder. Herefter vil Energistyrelsen årligt opkræve nummerafgift hos offentlige myndigheder og virksomheder, som Energistyrelsen har tildelt koder.

Opkrævning af nummerafgift vil i øvrigt foregå efter den almindelige procedure herfor, som angivet i Energistyrelsens vejledning om den samlede danske nummerplan.

Til nr. 4

Det følger af den gældende telelovs § 25, stk. 3, at det til enhver tid påhviler den udbyder, der af Energistyrelsen er tildelt numre, nummerserier, koder eller adresser, at betale nummerafgiften, uanset om brugen af de pågældende numre, nummerserier, koder eller adresser enkeltvis eller i blokke er overladt til slutbrugere eller til andre udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester.

Nyaffattelsen af § 25, *stk. 3*, hvorved der tilføjes et nyt 2. pkt., er en konsekvens af den foreslåede § 24, stk. 2. Med den foreslåede ændring kommer der en ny forpligtelse til, at offentlige myndigheder eller virksomheder, der af Energistyrelsen er tildelt koder til brug for M2M-Kommunikation via et elektronisk kommunikationsnet efter den foreslåede § 24, stk. 2, skal betale nummerafgiften for de tildelte koder.

Til nr. 5

Den foreslåede ændring i § 32, *stk. 2*, er en konsekvens af den foreslåede § 24, stk. 2.

Med forslaget ændres formuleringen således, at der ikke henvises til § 24, men i stedet til § 24, stk. 1.

Det gælder således fortsat på baggrund af § 32, stk. 2, at forpligtelsen til at overholde regler fastsat i medfør af § 21 til enhver tid påhviler den udbyder af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester, der har fået tildelt den pågældende nummerressource af Energistyrelsen, uanset om brugen af nummeret er overladt til en slutbruger eller en anden udbyder, f.eks. i forbindelse med videretildeling eller aftaler om tjenesteudbyderadgang.

Energistyrelsen træffer således også fortsat afgørelser med sigte på at sikre opfyldelsen heraf over for den udbyder, som har fået de pågældende nummerressourcer tildelt af Energistyrelsen. Det påhviler den udbyder, der videretildeler de pågældende nummerressourcer, kontraktligt at sikre sig, at aftalen om videretildeling kan hæves, hvis forpligtelserne ikke overholdes.

Til nr. 6

Det påhviler erhvervsmæssige udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester eller forsyningspligtsydere, der i medfør af lovens § 24 er tildelt numre, nummerserier, koder eller adresser (nummerressourcer), at sikre overholdelsen af regler fastsat i henhold til lovens § 21 og vilkår fastsat med hjemmel heri, uanset om brugen af de pågældende nummerressourcer enkeltvis eller i blokke er overladt

til slutbrugere eller til andre udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester. Dette følger af den gældende telelovs § 32, stk. 2.

Nyaffattelsen af § 32, *stk. 3*, er en konsekvens af den foreslåede § 24, stk. 2.

For at sikre, at forpligtelsen til at overholde regler og vilkår fastsat med hjemmel i loven også vil påhvile de offentlige myndigheder og virksomheder, der anvender elektroniske kommunikationstjenester til brug for M2M-kommunikation via et elektronisk kommunikationsnet, som Energistyrelsen i medfør af den foreslåede § 24, stk. 2, har tildelt eller tildeler koder til brug for M2M-kommunikation, er det nødvendigt at ændre lovens § 32.

Det foreslås derfor at indsætte et nyt *stk. 3* i § 32 således, at det også vil påhvile de offentlige myndigheder og virksomheder, der anvender elektroniske kommunikationstjenester til brug for M2M-kommunikation via et elektronisk kommunikationsnet, som Energistyrelsen i medfør af den foreslåede § 24, stk. 2, har tildelt eller tildeler koder til brug for M2M-kommunikation, at sikre overholdelsen af regler fastsat i henhold til lovens § 21 og vilkår fastsat med hjemmel heri.

En offentlig myndighed eller virksomhed, der anvender M2M-kommunikation, og som får tildelt koder fra Energistyrelsen, vil med forslaget eksempelvis ikke kunne videretildele den tildelte kode til andre offentlige myndigheder eller virksomheder, der anvender M2M-kommunikation, til udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester eller til slutbrugere. En offentlig myndighed eller virksomhed, der anvender M2M-kommunikation, og som får tildelt koder fra Energistyrelsen, vil dog kunne overdrage den tildelte kode til andre offentlige myndigheder eller virksomheder, der anvender M2M-kommunikation. En overdragelse vil indebære, at den offentlige myndighed eller virksomhed, der får overdraget den tildelte kode, vil få de samme rettigheder og blive forpligtet i samme omfang, som den offentlige myndighed eller virksomhed, der oprindeligt fik tildelt koden fra Energistyrelsen.

Til nr. 7

Teleloven indeholder ikke regler, der giver kommuner mulighed for at give økonomisk tilskud til etablering af elektroniske kommunikationsnet. I dag reguleres området af erhvervsfremmeloven, som alene regulerer tiltag, der fremmer erhvervslivet. Erhvervsministeriet udgav i 2014 en vejledning om udrulning af bredbånd i medfør af lov om erhvervsfremme og regional udvikling. Vejledningen fortolker bemærkningerne til erhvervsfremmelovens § 13, stk. 1 således, at erhvervsfremmelovens § 13, stk. 1, siden er anvendt som hjemmel til kommunalt tilskud til udrulning af elektroniske kommunikationsnet med et erhvervsudviklingssigte.

Den foreslåede § 60 d, *stk. 1*, vil give kommunalbestyrelser mulighed for at give tilskud til etablering af elektroniske kommunikationsnet efter regler fastsat i medfør af stk. 2. Den foreslåede bestemmelse er således en ny bestemmelse, som vil afskære kommunernes mulighed for at anvende hjemlen i erhvervsfremmeloven og erstatte denne med nye og mere klare rammer fastsat i medfør af den foreslåede § 60 d, stk. 2. Bestemmelserne om kommunal erhvervsservice og erhvervsudvikling i §§ 12-13 i lov om erhvervsfremme og regional udvikling kan således ikke fremover anvendes som hjemmel til kommunale tilskud til etablering af elektroniske kommunikationsnet.

Det vil derfor fremover være den foreslåede § 60 d i teleloven, der skal anvendes, når en kommune vil give tilskud til etablering af elektroniske kommunikationsnet.

Det er hensigten, at en eller flere tilskudsmodeller, som forventes udmøntet i bekendtgørelsesform, skal give kommunerne én samlet adgang for at give tilskud eksempelvis til udrulning af bredbånd.

Det foreslås med § 60 d, stk. 2, at give Energistyrelsen hjemmel til at fastsætte regler om gennemførelse og administration af tilskudsordninger som nævnt i stk. 1, herunder de tilskudsberettigede foranstaltninger og aktiviteter, tilskudsmodtagere og tilbagebetaling af tilskud, samt om vilkår og betingelser for tilskud, herunder åben engrosadgang. Det vil medføre, at regler for sådanne tilskud vil blive fastsat af Energistyrelsen. Forud for fastsættelsen af regler forventer Energistyrelsen at søge godkendelse fra Europa-Kommissionen af en eller flere tilskudsmodeller, eksempelvis en model for tilskud til etablering af passiv infrastruktur, herunder tomrør og master, og en model for etablering af bredbånd generelt, det vil sige inklusive det aktive udstyr og tilslutning af slutbrugere.

Med det foreslåede § 60 d, stk. 2, vil Energistyrelsen kunne fastsætte regler for tilskudsordningens gennemførelse og administration, herunder afgrænsning af de tilskudsberettigede foranstaltninger og aktiviteter, tilskudsmodtagere og tilbagebetaling af tilskud, samt om vilkår og betingelser for tilskud, herunder åben engrosadgang. Reglerne vil ligeledes afspejle det statsstøtteretlige krav, som følger af EU-reglerne, herunder de betingelser, som EU-kommissionen vil fastsætte for at kunne godkende statsstøtten. Sådanne betingelser kunne f.eks. være, at statsstøtten ikke må gives til kriseramte virksomheder, at støtten skal kræves tilbage af kommunerne ved overkompensation m.v. Opremsningen af emner, som Energistyrelsen kan fastsætte regler om, er ikke en udtømmende liste. Reglerne vil indeholde de nærmere detaljer i den eller de tilskudsmodeller, som de kommunale projekter skal følge.

Det er forventningen, at følgende elementer vil indgå i tilskudsmodellerne på baggrund af EU's statsstøtteretningslinjer for bredbånd: 1) Kortlægning af indsatsområdet, de områder med dårlig dækning, hvor kommunerne kan gennemføre initiativer for bedre dækning. Dette sikrer, at eksisterende og konkret planlagt udrulning tre år frem ikke fortrænges. 2) Sikring af en konkurrencepræget, transparent og ikke-diskriminerende proces for valg af tilskudsmodtager, f.eks. et udbud. 3) Varetagelse af konkurrencehensyn gennem regulering af andre selskabers adgang til den støttede infrastruktur, herunder f.eks. vilkår om pris for adgang og varighed af adgangsforpligtelsen.

Tilskudsmodellerne vil skulle forhandles inden for eksisterende rammer og retningslinjer for EU-støtte-reglerne, herunder Europa-Kommissionens retningslinjer for tilskud til bredbånd. Det vil sige, at der med tilskudsmodellerne vil blive tale om en tydeliggørelse og eksemplificering af den eksisterende retsstilling. Når en tilskudsmodel bliver godkendt af Europa-Kommissionen, vil Energistyrelsen skulle implementere reglerne ved en bekendtgørelse, hvorefter modellen vil kunne anvendes direkte til tildeling af tilskud til etablering af digitale kommunikationsnet i danske kommuner.

Som en del af tilskudsmodellen vil der være krav til, hvordan der skal gives åben adgang til det kommunalt støttede net (engrosadgang). Det vil sige, at der skal gives adgang for andre teleselskaber til at bruge den infrastruktur, der gives tilskud til at bygge. Det er allerede et EU-retligt krav, at der skal gives engrosadgang i en periode på mindst syv år, når der er givet tilskud til at rulle infrastruktur ud. Der indføres derfor ikke en ny forpligtelse med bestemmelsen. Vilkår for de andre selskabers engrosadgang vil kunne være, at der f.eks. fastsættes rimelige priser for, hvad det skal koste for andre selskaber at få adgang til den støttede infrastruktur, samt hvilke adgangsprodukter der vil skulle stilles til rådighed. Energistyrelsen vil inddrage Erhvervsstyrelsen i udvikling af vilkår om åben engrosadgang i tilskudsmodellerne således, at der i relevant omfang sikres ensretning med afgørelser i medfør af den sektorspecifikke konkurrenceregulering, hvor Erhvervsstyrelsen træffer markedsafgørelser.

De endeligt godkendte tilskudsmodeller vil afspejle en forhandling med Europa-Kommissionen. Interessenterne på området vil få mulighed for at bidrage med forslag til indholdet af tilskudsmodellerne, så disse afspejler de konkrete behov.

Med den foreslåede § 60 d, stk. 2, vil Energistyrelsen endvidere fastsætte regler om blandt andet afgræns-

ning af de tilskudsberettigede foranstaltninger. Energistyrelsen vil kortlægge dækningen i Danmark på adresseniveau og udpege de indsatsområder (områder med dårlig dækning), der vil kunne modtage kommunalt tilskud. Kortlægningen bevirker, at det er tydeligt for alle (projekter, borgere, virksomheder, teleudbydere), hvem der kan ydes tilskud til.

Kortlægningen skal ifølge de europæiske regler for statsstøtte til bredbånd tage højde for den eksisterende dækning og konkrete udrulningsplaner inden for tre år. Energistyrelsen vil ud fra faglige hensyn, herunder datakvalitet og erfaring med kortlægning, beslutte, hvilken metode der skal anvendes til kortlægningen under hensyntagen til eventuelle særlige krav, der måtte indgå i de endelige tilskudsmodeller. En lignende kortlægning anvendes allerede til bredbåndpuljen, og Energistyrelsen forestår generelt kortlægningen af mobil- og bredbåndsdækning og offentliggør informationen til brug for slutbrugere og andre myndigheder.

Som forudsat i de europæiske statsstøttere regler vil Energistyrelsen gennemføre en høring over kortlægningen over områder, hvor der vil kunne ydes kommunalt tilskud til efter den foreslåede § 60 d, stk. 1.

Tilskudsmodellerne vil kunne anvendes ved tilskud til udrulning af digitale kommunikationsnet i vid forstand. Modellerne vil eksempelvis kunne anvendes ved tilskud til kablet eller trådløst, herunder mobilt, bredbånd, men også til passiv infrastruktur i form af eksempelvis master, antennepositioner og tomrør.

Det vil være den tilskudsgivende kommunes ansvar, at tilskuddet gives på et lovligt grundlag, samt at kontrakter m.v. er i overensstemmelse med gældende ret, herunder statsstøttere reglerne. Med lovligt grundlag forstås, at tilskuddet efter den foreslåede bestemmelse vil blive givet inden for de rammer, der gælder efter de europæiske statsstøttere regler, herunder vilkår i statsstøttegodkendelser (tilskudsmodeller) fra Europa-Kommissionen samt lovgivningen i øvrigt. Kommunerne vil skulle indsætte vilkår i de aftaler, som de indgår om tilskud, for at sikre overholdelsen af statsstøttere reglerne.

Der ændres ikke i klagebestemmelser med denne lovændring, det vil sige at klageadgang følger det almindelige klage- og tilsynssystem. Ved tvivl om, hvorvidt en kommune yder tilskuddet inden for lovgivningens rammer, har enhver mulighed for at rette henvendelse herom til det kommunale tilsyn. Det kommunale tilsyn varetages af Ankestyrelsen med Økonomi- og Indenrigsministeriet som overordnet tilsynsmyndighed.

Det kommunale tilsyn fører efter § 48 i lov om kommunernes styrelse tilsyn med, at kommunerne overholder den lovgivning, der særligt gælder for offentlige myndigheder.

Tilsynet omfatter dog ikke tilfælde, hvor særlige klage- eller tilsynsmyndigheder kan tage eller har taget stilling til den pågældende sag. I forhold til den foreslåede § 60 d vil det være tilfældet på to områder:

For det første vil tilsynet ikke kunne behandle henvendelser om forhold vedrørende vilkår og betingelser for åben engrosadgang, da sådanne forhold kan behandles af Energistyrelsen, jf. hertil den foreslåede § 60 e. For det andet vil klager over Energistirelsens afgørelser om kortlægning af tilskudsberettigede adresser alene kunne påklages til Teleklagenævnet efter de almindelige klageregler i telelovens § 76, stk. 1.

Efter § 48 a i lov om kommunernes styrelse beslutter Ankestyrelsen selv, om der er tilstrækkelig anledning til at rejse en tilsynssag. Økonomi- og Indenrigsministeriet er som led i det kommunale og regionale tilsyn ikke i almindelighed klageinstans over for Ankestyrelsen, men ministeriet kan af egen drift blandt andet efter § 53, stk. 1, i lov om kommunernes styrelse tage spørgsmål om lovligheden af kommunale og regionale dispositioner eller undladelser, som Ankestyrelsen har udtalt sig om som tilsynsmyndighed, op til behandling, når ministeriet skønner, at sagen er af principiel eller generel betydning eller har alvorlig

karakter. Tilsvarende gælder, hvis Ankestyrelsen har besluttet ikke at tage spørgsmål om lovligheden af kommunale og regionale dispositioner eller undladelser op til behandling.

I det omfang de europæiske statsstøtteregele åbner mulighed for det, vil der være mulighed for at klage til Europa-Kommissionen.

Det vil sige, at afgørelser truffet af en kommune i forbindelse med administration af tilskud til udrulning af digital infrastruktur kan efterprøves af henholdsvis Ankestyrelsen og/eller Europa-Kommissionen.

Det følger endvidere af konkurrencelovens § 11 a, stk. 1, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen kan udstede påbud om, at støtte, der er ydet ved hjælp af offentlige midler til fordel for bestemte former for erhvervsvirksomhed, skal bringes til ophør eller skal tilbagebetales. Afgørelse af, om ydet støtte er lovlig i henhold til offentlig regulering, træffes af vedkommende minister, henholdsvis af den pågældende kommunale tilsynsmyndighed, medmindre andet følger af anden lovgivning.

Spørgsmålet om, hvorvidt en kommune overholder rammerne i den foreslåede § 60 d, vil således være omfattet af forskellige klage- og tilsynsmyndigheders kompetence.

Energistyrelsen skal vejlede om de godkendte tilskudsmodellers rammer, men Energistyrelsen fører ikke tilsyn med kommunernes administration af modellerne. Styrelsens vejledning vil være rettet mod potentielle og aktuelle deltagere i bredbåndsprojekter, herunder kommuner, selskaber, virksomheder eller andre interessenter, der skal bruge de i tilskudsmodellen fastsatte regler.

Energistyrelsen vil i den forbindelse kunne bistå interessenter med fortolkningsbidrag og specificering af tilskudsmodellens rammer. Styrelsen vil desuden fungere som bindeled mellem projekter og Europa-Kommissionen, såfremt der skulle være behov for yderligere uddybning eller underbyggende svar. Energistyrelsen vil oparbejde en specialviden på området til gavn for samtlige projekter i landet. Hvad der konkret vil skulle vejledes om, og hvordan dette gøres mest hensigtsmæssigt vil afhænge af, hvordan tilskudsmodellerne i sidste ende kommer til at se ud.

Energistyrelsen vil evaluere, om tilskudsmodellerne bør genforhandles. Til det formål vil styrelsen opsamle erfaringer fra anvendelse af modellerne, ligesom styrelsen vil stå for at ændre tilskudsmodellerne, når det vurderes hensigtsmæssigt.

Hvis Energistyrelsen vurderer, at der er tilstrækkeligt grundlag til at genforhandle en tilskudsmodel, vil Energistyrelsen gå i dialog med Europa-Kommissionen herom. Ved tilstrækkeligt grundlag forstås eksempelvis, hvis der viser sig at være væsentlige uhensigtsmæssigheder ved den godkendte ordning, eller hvis en ændring vil kunne lette arbejdet med etablering af digital infrastruktur væsentligt, uden at dette skader konkurrencen.

Med forslagens § 60 d, stk. 2, om, at Energistyrelsen fastsætter nærmere regler om kommunalt tilskud til etablering af elektroniske kommunikationsnet, vil en kommune ikke fremover på eget initiativ kunne anvende en anden ramme til økonomisk tilskud til etablering af digital infrastruktur, når § 60 d er trådt i kraft. Dermed vil det ikke længere være muligt for kommuner at benytte de eksisterende, mere generelle regler i erhvervsfremmeloven (§§12-13).

Der kan dog gælde andre regler, som giver mulighed for at give tilskud - f.eks. bredbåndspuljen, hvor energi-, forsynings- og klimaministeren kan fastsætte regler om kommuners mulighed for at deltage i projekter, der modtager tilskud fra bredbåndspuljen, herunder at kommunerne kan bidrage økonomisk til projekterne.

Den foreslåede bestemmelse i § 60 e indebærer, at Energistyrelsen fører tilsyn med overholdelse af vilkår

og betingelser for tilskud, herunder åben engrosadgang, jf. regler fastsat i medfør af § 60 d, stk. 2. Som en del af tilskudsmodellerne vil der være krav til, hvordan der skal gives åben adgang til de støttede net. Når modellerne anvendes i praksis af kommunerne, vil der kunne opstå uenighed mellem den adgangsgivende teleudbyder og den adgangssøgende teleudbyder om vilkår, herunder priser, for adgang til det kommunalt støttede net.

Energistyrelsens tilsyn vil finde sted på baggrund af klager fra teleudbydere.

Det foreslås i bestemmelsens 2. led, at Energistyrelsen i forbindelse med sit tilsyn skal høre Erhvervsstyrelsen, der står for afgørelser i medfør af den sektorspecifikke regulering i forhold til konkurrencen på telemarkedet. Erhvervsstyrelsen har fagkundskab og erfaring i forhold til fastsættelse af vilkår for engrosadgang. Dermed sikres en koordinering af de vilkår, der stilles i de to sammenhænge, for at fremme konkurrencen.

Energistyrelsens afgørelse vil kunne påklages til Teleklagenævnet, jf. telelovens § 76, stk. 1.

Til nr. 8

I medfør af den gældende § 81, stk. 2, i teleloven kan der fastsættes bestemmelser om straf i form af bøde, hvis udbydere af elektroniske kommunikationstjenester omfattet af reglerne overtræder regler fastsat i medfør af §§ 13 b og 13 c. Med hjemmel heri er det blandt andet fastsat i bekendtgørelse om Bredbåndsgarantiordningen, at medlemmer af Bredbåndsgarantiordningen kan straffes med bøde, hvis de ikke betaler medlemsbidrag i forbindelse med finansiering af en nøddrift.

Den foreslåede ændring af § 81, stk. 2, er en konsekvens af den foreslåede ophævelse af kapitel 3 a om Bredbåndsgarantiordningen.

Det foreslås således at ændre § 81, stk. 2, så der fremover ikke vil være hjemmel til at fastsætte sanktioner i relation til reglerne om Bredbåndsgarantiordningen, da Bredbåndsgarantiordningen foreslås ophævet, se nr. 1 i lovforslaget.

Der vil således ikke fremover være sanktioner i teleloven i relation til Bredbåndsgarantiordningen.

Til § 2

Det foreslås i stk. 1, at loven træder i kraft den 1. januar 2019.

Det foreslås dog i stk. 2, at energi-, forsynings- og klimaministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af bestemmelserne i lovens § 1, nr. 7.

Baggrunden for forslaget om, at ministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af § 1, nr. 7, er, at ordningen skal godkendes af Europa-Kommissionen. En tilskudsmodel vil herefter først kunne anvendes, når Europa-Kommissionen har godkendt den.

Det er forventningen, at ministeren sætter de pågældende bestemmelser i kraft, når Europa-Kommissionen har godkendt tilskudsmodellen.

Dette betyder, at man fastholder retstilstanden for så vidt angår lovens § 1, nr. 7, som den er nu, indtil denne i praksis kan erstattes af en ny tilskudsmodel godkendt af Europa-Kommissionen.

I perioden fra, at bestemmelserne i lovens § 1, nr. 7, vedtages og frem til dens ikrafttrædelse, vil kommunerne fortsat kunne anvende hjemlen i erhvervsfremmeloven til at gennemføre initiativer.

Til § 3

Bestemmelsen fastsætter lovens territoriale anvendelsesområde og indebærer, at loven ikke gælder for Færøerne og Grønland. Dette svarer til, hvad der gælder efter § 83, stk. 1, i teleloven.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering

Lovforslaget

§ 1

I lov om elektroniske kommunikationsnet og -tjenester, jf. lovbekendtgørelse nr. 128 af 7. februar 2014, som ændret bl.a. ved § 16 i lov nr. 1567 af 15. december 2015, foretages følgende ændringer:

Kapitel 3 a

1. Kapitel 3 a ophæves.*Midlertidig leverance af tjenester*

§ 13 a. Erhvervs- og vækstministeren fastsætter regler om, at slutbrugere sikres midlertidig leverance af elektroniske kommunikationstjenester (nøddrift) i op til 30 dage, i tilfælde af at en udbyder af elektroniske kommunikationstjenester tages under rekonstruktions- eller konkursbehandling, og bredbåndsudbyderens virksomhed eller dele heraf ikke søges videreført.

Stk. 2. Regler fastsat i henhold til stk. 1 kan bl.a. omfatte bestemmelser

- 1) om, hvilke udbydere og tjenester der er omfattet af reglerne,
- 2) om, i hvilket omfang leverancen af tjenester skal opretholdes,
- 3) om godkendelse af udgifter til nøddrift,
- 4) om etablering af nøddrift i en kortere periode end 30 dage, hvis alle de for nøddriften nødvendige underleverandører m.v. samtykker heri, og
- 5) om Erhvervsstyrelsens administration af reglerne.

Stk. 3. Erhvervsstyrelsen træffer på baggrund af regler fastsat efter stk. 2 afgørelse om nøddrift.

Stk. 4. Erhvervsstyrelsens afgørelser efter stk. 3 kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

§ 13 b. Erhvervs- og vækstministeren fastsætter regler om godkendelse af brancheaftaler om finan-

siering af nøddrift efter regler fastsat i medfør af § 13 a.

Stk. 2. Regler fastsat i medfør af stk. 1 kan bl.a. omfatte bestemmelser

- 1) om, at brancheaftalen skal finansiere udgifterne i forbindelse med etablering af nøddrift,
- 2) om, at der gennem brancheaftalen eventuelt sammen med finansiering fra bredbåndsgarantiordningen, jf. § 13 c, skal kunne ske finansiering af nøddrift for op til 40 mio. kr.,
- 3) om meddelelsespligt om udmeldelse for de af brancheaftalen omfattede bredbåndsudbydere,
- 4) om varighed af brancheaftalen og
- 5) om opsigelse af brancheaftalen.

Stk. 3. Erhvervsstyrelsen træffer på baggrund af regler fastsat efter stk. 2 afgørelse om godkendelse af brancheaftaler.

§ 13 c. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte regler om etablering af en bredbåndsgarantiordning.

Stk. 2. Bredbåndsgarantiordningen finansierer nøddrift efter regler fastsat i medfør af § 13 a.

Stk. 3. Regler fastsat i medfør af stk. 1 kan bl.a. omfatte bestemmelser om,

- 1) at udbydere omfattet af reglerne fastsat i medfør af § 13 a skal være medlemmer af bredbåndsgarantiordningen,
- 2) at bredbåndsgarantiordningens vedtægter og ændringer heri skal godkendes af Erhvervsstyrelsen,
- 3) at Erhvervsstyrelsen yder sekretariatsbetjening til bredbåndsgarantiordningen, og
- 4) hvordan ledelsen af bredbåndsgarantiordningen sammensættes og forretningsordenen herfor.

Stk. 4. Fastsætter erhvervs- og vækstministeren regler i medfør af stk. 1, udpeger erhvervs- og vækstministeren ledelsen af bredbåndsgarantiordningen.

Stk. 5. I tilfælde af nøddrift opkræves et individuelt bidrag til finansiering af nøddrift hos det enkelte medlem af bredbåndsgarantiordningen. Bidragets størrelse afhænger af medlemmets andel af de af reglerne omfattede slutbrugere, jf. § 13 a, stk. 2.

Stk. 6. Stk. 5 finder ikke anvendelse på medlemmer af bredbåndsgarantiordningen, som er med i en af Erhvervsstyrelsen godkendt brancheaftale, jf. § 13 b.

§ 13 d. Nøddriftsperioden regnes fra det tidspunkt, hvor Erhvervsstyrelsen træffer afgørelse om finansiering af nøddrift, jf. § 13 a, stk. 3

Stk. 2. Bredbåndsgarantiordningen dækker omkostninger forbundet med opretholdelsen af driften med henblik på nøddrift fra det tidspunkt, hvor rekonstruktør eller kurator giver meddelelse til Erhvervsstyrelsen om, at det er besluttet, at udbydere's virksomhed ikke søges videreført eller solgt med henblik på videre drift.

§ 13 e. Erhvervs- og vækstministeren kan stille garanti for op til 30 mio. kr. for lån eller kassekredit ydet af et pengeinstitut til bredbåndsgarantiordningen etableret i medfør af § 13 c, som foreningen optager, i tilfælde af at foreningen inden for et regnskabsår har behov for at finansiere nøddrift.

Stk. 2. Erhvervs- og vækstministeren fastsætter regler om bidrag til bredbåndsgarantiordningen, jf. § 13 c, stk. 2, så udgifter afholdt efter stk. 1 dækkes inden for et nærmere fastsat antal år.

Stk. 3. Det bidrag, som det enkelte medlem af bredbåndsgarantiordningen skal betale til foreningen til finansiering af udgifter efter regler fastsat i medfør af stk. 2, afhænger af medlemmets andel af de af reglerne omfattede slutbrugere, jf. § 13 a, stk. 2.

§ 13 f. Erhvervs- og vækstministeren fastsætter efter forhandling med justitsministeren regler om rekonstruktørs og kurators forpligtelser til at etablere nøddrift, i forbindelse med at en udbyder af elektroniske kommunikationstjenester omfattet af reglerne fastsat efter § 13 a tages under rekonstruktions- eller konkursbehandling.

Stk. 2. Regler fastsat i medfør af stk. 1 kan bl.a. omfatte bestemmelser om, at der skal indsendes et driftsbudget for nøddriften til Erhvervsstyrelsen, og om informationsforpligtelser i forbindelse med etablering af nøddrift.

Stk. 3. En udbyder af elektroniske kommunikationstjenester under rekonstruktionsbehandling har

pligt til at medvirke til opretholdelsen af driften af tjenesten og etableringen af nøddrift, herunder at videreføre indgåede gensidigt bebyrdende aftaler, hvis rekonstruktøren anmoder udbyderen herom.

Stk. 4. Etablering af nøddrift i medfør af regler fastsat efter stk. 1 indebærer ikke, at udbyderens gensidigt bebyrdende aftaler af den grund videreføres, eller at konkursboet af den grund anses for at være indtrådt i udbyderens gensidigt bebyrdende aftaler.

§ 24. ---

§ 25. Erhvervsstyrelsen opkræver nummerafgifter hos de udbydere, som Erhvervsstyrelsen i medfør af § 24 har tildelt eller tildeler numre, nummerserier, koder eller adresser.

Stk. 2. ---

Stk. 3. Pligten til betaling af de i stk. 1 nævnte nummerafgifter påhviler til enhver tid den udbyder, der af Erhvervsstyrelsen er tildelt de pågældende numre, nummerserier, koder eller adresser, uanset om brugen af de pågældende numre, nummerserier, koder eller adresser enkeltvis eller i blokke er overladt til slutbrugere eller til andre udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester.

§ 32. ---

Stk. 2. Det påhviler udbydere, der i medfør af bestemmelsen i § 24 er tildelt numre, nummerserier, koder eller adresser i den samlede danske nummerplan, at sikre overholdelsen af regler fastsat i

2. I § 24 indsættes som *stk. 2*:

»*Stk. 2.* Energistyrelsen kan fastsætte nærmere regler om tildeling af koder, jf. stk. 1, til offentlige myndigheder og virksomheder, der anvender elektroniske kommunikationstjenester til brug for M2M-kommunikation via et elektronisk kommunikationsnet som led i deres opgaveløsning.«

3. § 25, *stk. 1*, affattes således:

»Energistyrelsen opkræver nummerafgifter hos de udbydere, som Energistyrelsen i medfør af § 24, stk. 1, har tildelt eller tildeler numre, nummerserier, koder eller adresser, samt hos de offentlige myndigheder og virksomheder, som Energistyrelsen har tildelt eller tildeler koder, jf. regler fastsat i medfør af § 24, stk. 2.«

4. I § 25, *stk. 3*, indsættes som 2. pkt.:

»Pligten til betaling af de i stk. 1 nævnte nummerafgifter påhviler endvidere den offentlige myndighed eller virksomhed, der af Energistyrelsen er tildelt koder til brug for M2M-kommunikation via et elektronisk kommunikationsnet.«

5. I § 32, *stk. 2*, ændres »§ 24« til: »§ 24, stk. 1,«

6. I § 32 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

henhold til § 21 og vilkår fastsat med hjemmel heri, uanset om brugen af de pågældende numre, nummerserier, koder eller adresser enkeltvis eller i blokke er overladt til slutbrugere eller til andre udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester.

Stk. 3. Erhvervsstyrelsen fører ikke tilsyn med størrelsen af kompensationer ydet efter § 27, stk. 3.

»*Stk. 3.* De offentlige myndigheder og virksomheder, der i medfør af § 24, stk. 2, er tildelt koder, skal sikre overholdelsen af regler fastsat i henhold til § 21 og vilkår fastsat med hjemmel heri.«

Stk. 3 bliver herefter stk. 4.

7. Efter kapitel 21 b indsættes i *afsnit V*:

»Kapitel 21 c

Kommunalt tilskud til etablering af elektroniske kommunikationsnet

§ 60 d.

Kommunalbestyrelser kan give tilskud til etablering af elektroniske kommunikationsnet, jf. stk. 2.

Stk. 2. Energistyrelsen fastsætter regler om gennemførelse og administration af sådanne tilskudsordninger, herunder de tilskudsberettigede foranstaltninger og aktiviteter, tilskudsmodtagere og tilbagebetaling af tilskud, samt om vilkår og betingelser for tilskud, herunder åben engrosadgang.

§ 60 e. Energistyrelsen fører tilsyn med overholdelse af vilkår og betingelser for tilskud, herunder åben engrosadgang, jf. regler fastsat i medfør af § 60 d, stk. 2, og hører i den forbindelse Erhvervsstyrelsen, før Energistyrelsen træffer afgørelse.«

8. I § 81, *stk. 2*, udgår », 13 b, 13 c«.

§ 81. ---

Stk. 2. I regler fastsat i medfør af § 3, § 8, stk. 1, og §§ 9, 13 b, 13 c og 61 kan der fastsættes straf af bøde for overtrædelse af bestemmelserne i forskrifterne.